

EN RILEY PAIGE SPÆNDINGSROMAN—BIND 1

FORSVUNDET

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Forsvundet

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Forsvundet / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

"Et dynamisk plot, som fænger fra første til sidste side."--Midwest Book Review, Diane Donovan (om FORSVUNDET)"Et mysterie- og thriller-mesterværk! Forfatteren har gjort et fantastisk stykke arbejde med at udvikle og beskrive karakterernes psykologiske sider, så læseren kommer helt ind i deres sind, oplever deres frygt og deres glæder når de lykkes med tingene. Plottet er meget begavet skruet sammen, og du bliver underholdt gennem hele bogen. Denne bog er fuld af overraskelser og vil holde dig vågen indtil sidste side."--Bøger og filmanmeldelser, Roberto Mattos (om FORSVUNDET) Kvinder bliver fundet døde i udkanten af Virginias landdistrikter, og de er alle blevet myrdet på groteske måder, hvilket forvirrer FBI, som bliver tilkaldt. En seriemorder er løs, og han er begyndt at slå til oftere. Hos FBI ved de, at der kun findes én agent, som er dygtig nok til at opklare sagen: Specialagent Riley Page. Riley er på sygeorlov og i gang med at komme sig efter sit seneste møde med en seriemorder. Hun er sårbar, og derfor har FBI en modvilje imod at sætte hende på sagen. Riley, som har sine egne dæmoner at slås med, bliver dog alligevel hurtigt en del af teamet, og hendes jagt på morderen fører hende ind i en foruroligende subkultur af dukkesamlere, ind i ødelagte familiers hjem og ind i de mørkeste afkroge af en seriemorders sind. I takt med at Riley afdækker sagen, må hun indse, at hun er oppe imod en morder med et mere forskruet sind, end hun kunne forestille sig. I et hektisk kapløb med tiden, må hun presse sig selv til det yderste. Hendes job står på spil, hendes familie er i fare og hendes skrøbelige psyke er tæt på et sammenbrud. Men når Riley Page først er på sporet af en sag, giver hun ikke op. Sagen opsluger hende, og den fører hende ind i de mørkeste afkroge af hendes eget sind og udvisker grænserne imellem, hvem der jager og bliver jagtet. Efter en række uventede drejninger i sagen, leder hendes instinkter hende til det chokerende klimaks, som selv ikke Riley kunne have forestillet sig. FORSVUNDET er en mørk psykologisk thriller, som er fyldt med intens spænding. Det er den første bog i en ny overbevisende serie – med en elskelig ny karakter – som vil få dig til at læse til sent ud på natten. Bog #2 i Riley Page-serien er nu tilgængelig.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	8
Kapitel 1	11
Kapitel 2	14
Kapitel 3	17
Kapitel 4	22
Kapitel 5	25
Kapitel 6	27
Kapitel 7	31
Kapitel 8	34
Kapitel 9	36
Kapitel 10	39
Конец ознакомительного фрагмента.	40

FORSVUNDET

(EN RILEY PAIGE SPÆNDINGSROMAN—BIND 1)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce er en ivrig læser og livslang fan af spændings- og thriller-genren. FORSVUNDET er Blakes debutroman. Blake vil rigtig gerne høre fra dig, og du er velkommen til at besøge hjemmesiden www.blakepierceauthor.com og tilmelde dig mailinglisten, så du kan modtage en gratis bog, modtage gratis gaver, følge Blake på Facebook og Twitter og holde kontakten!

Copyright © 2015 Blake Pierce. Alle rettigheder forbeholdes. I henhold til U.S. Copyright Act fra 1976 – og med mindre andet er tilladt - må ingen dele af denne publikation reproducere, distribueres eller overføres i nogen form eller på nogen måde opbevares i en database eller informationssystem uden forudgående tilladelse fra forfatteren. Denne e-bog må kun anvendes til personligt brug. Denne e-bog må ikke videresendes eller gives væk til andre mennesker. Hvis du vil dele denne bog med en anden person, bedes du købe en ekstra kopi til hver modtager. Hvis du læser denne bog og ikke har købt den, eller den ikke blev købt til personligt brug, skal du returnere den og købe din egen kopi. Tak, fordi du respekterer denne forfatters hårde arbejde. Dette værk er fiktion. Navne, karakterer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens frie fantasi eller anvendes fiktivt i bogen. Enhver lighed med virkelige personer, levende eller døde, er helt tilfældig. Jacket image Copyright GoingTo er anvendt med licens fra Shutterstock.com.

BOGER AF BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE SPÆNDINGSSERIEN

FORSVUNDET (Bind 1)

KIDNAPPET (Bind 2)

BEGÆRET (Bind 3)

INDHOLD

[Prolog](#)

[Kapitel 1](#)

[Kapitel 2](#)

[Kapitel 3](#)

[Kapitel 4](#)

[Kapitel 5](#)

[Kapitel 6](#)

[Kapitel 7](#)

[Kapitel 8](#)

[Kapitel 9](#)

[Kapitel 10](#)

[Kapitel 11](#)

[Kapitel 12](#)

[Kapitel 13](#)

[Kapitel 14](#)

[Kapitel 15](#)

[Kapitel 16](#)

[Kapitel 17](#)

[Kapital 18](#)

[Kapitel 19](#)

[Kapitel 20](#)

[Kapitel 21](#)

[Kapitel 22](#)

[Kapitel 23](#)

[Kapitel 24](#)

[Kapitel 25](#)

[Kapitel 26](#)

[Kapitel 27](#)

[Kapitel 28](#)

[Kapitel 29](#)

[Kapitel 30](#)

[Kapitel 31](#)

[Kapitel 32](#)

[Kapitel 33](#)

[Kapitel 34](#)

[Kapitel 35](#)

[Kapitel 36](#)

Prolog

En ny smertekrampe fik Reba til at løfte hovedet. Hun rykkede i rebene, der var bundet om hendes krop og bundet om maven til en lodret rør, der var boltet til gulvet og loftet i midten af det lille rum. Hendes håndled var bundet foran, og hendes ankler var også fastbundet.

Det gik op for hende, at hun havde døset, og hun blev straks overvældet af frygt. Nu forstod hun, at manden ville dræbe hende. Lidt efter lidt, knivstik for knivstik. Det ønskede ikke at se hende død, og det var heller ikke sex, han var ude efter. Han ønskede kun at se hende lide i smerte.

Jeg er nødt til at holde mig vågen, tænkte hun. Jeg er nødt til at slippe ud herfra. Hvis jeg falder i søvn igen, så dør jeg.

Trods varmen i rummet føltes hendes nøgne krop kølig af sved. Hun kiggede ned og vred sig og så sine nøgne fødder mod det hårde trægulv. Gulvet omkring dem var fyldt med pletter af indtørret blod, hvilket tydede på, at hun ikke var den første person, der var blevet bundet her. Det forstærkede hendes rædsel.

Han var gået. Rummets ene dør var helt lukket, men han ville komme tilbage. Det gjorde han altid. Og så ville han gøre alt, hvad han kunne finde på for at få hende til at skrike. Vinduerne var blændet, og hun havde ingen anelse om, hvorvidt det var dag eller nat, eftersom det eneste lys kom fra en nøgen pære, der hang ned fra loftet. Hvor end dette sted lå, så virkede det som om, at ingen andre kunne høre hendes skrig.

Hun spekulerede på, om dette rum engang havde været en lille piges soveværelse; det var grotesk rosafarvet med snørklede mønstre og eventyrmotiver overalt. Nogen - hun gættede på sin fangevogter - havde for længst hærget værelset, ødelagt ting og væltet stole og borde. Gulvet var dækket med afrevne lemmer og torsoer af legetøjsdukker. Små parykker - Reba gættede på, at det var dukkeparykker, hang som skalpe på væggene, og de fleste af dem var flettede, og alle sammen havde kunstige legetøjsagtige farver. Et sminkebord i en stærk rosa farve stod oprejst op ad en væg, og dets hjerteformede spejl lå knust i små stykker. Det eneste andet møbel, som stadig var intakt, var en smal enkelt seng med en iturevet lyserød baldakin. Hendes fangevogter hvilede sig sommetider der.

Manden så på hende med mørke, blide øjne gennem sin sorte skimaske. I begyndelsen havde hun trøstet sig med, at han altid havde den maske på. Hvis han ikke ønskede, at hun skulle se hans ansigt, betød det så ikke, at han ikke havde planer om at dræbe hende, men at han ville lade hende gå?

Men hun forstod snart, at skimasken tjente et andet formål. Hun kunne se, at ansigtet bag den havde en vigende hage og en skrånende pande, og hun var sikker på, at mandens træk var jævne og ordinære. Selvom han var stærk, var han lavere end hun, og sandsynligvis usikker på det. Hun gættede på, at han bar skimaske for at virke mere skræmmende.

Hun havde opgivet at forsøge at tale ham fra at skade hende. Først havde hun troet, at hun kunne. Hun vidste jo, at hun var smuk. Eller i det mindste plejede jeg at være det, tænkte hun, Desværre.

Sved og tårer blandede sig i hendes knuste ansigt, og hun kunne mærke blodet var størknet i hendes lange blonde hår. Hendes øjne sved: han havde ladet hende have kontaktlinser på, og de gjorde det sværere at se.

Gad vide, hvordan jeg ser ud nu.

Hun lod sit hoved falde.

Dø nu, bad hun sig selv.

Det burde være let nok at gøre. Hun var sikker på, at andre var døde her tidligere.

Men hun kunne ikke. Bare at tænke på det, fik hendes hjerte til at slå hurtigere, fik hende til at hive efter vejret og rebet til at stramme om hendes mave. Langsomt, som om hun godt vidste, at hun stod over for sin forestående død, blev en ny følelse vakt i hende. Det var ikke panik eller frygt denne gang. Det var ikke fortvivlelse. Det var noget andet.

Hvad føler jeg?

Så indså hun det. Det var raseri. Ikke mod sin fangevogter. Hun havde for længst udtømt sin vrede mod ham.

Det er mig, tænkte hun. Jeg gør, hvad han vil. Når jeg skriger og græder og snøfter og beder, så gør jeg, hvad han vil.

Hver gang hun drak af den kolde bouillon, som han madede hende med gennem et sugerør, så gjorde hun, hvad han ønskede. Når hun flæbede patetisk, at hun var mor til to børn, der havde brug for hende, så glædede hun ham i det uendelige.

Hun nåede frem til en ny løsning, da hun endelig stoppede med at vride sig rundt. Måske var hun nødt til at prøve en anden taktik. Hun havde kæmpet så hårdt mod rebene i de seneste dage. Måske var det den forkerte tilgang. De var som de dér små stykker bambuslegetøj - den kinesiske fingerfælde, hvor du putter dine fingre ind i hver sin ende af røret, og jo hårdere du trak, desto mere blev dine fingre holdt fast. Måske var tricket at slappe af helt bevidst. Måske var det vejen ud.

Muskel for muskel lod hun sin krop blive slap, og hun følte hvert sår, hvert blå mærke der, hvor hendes hud rørte rebene. Og langsomt blev hun opmærksom på, hvor rebet strammede mest.

Endelig fandt hun frem til, hvad hun havde brug for. Rebet sad en lille smule løst omkring hendes højre ankel. Men ville det hjælpe at trække i det nu? Nej, hun var nødt til at lade sine muskler være smidige. Hun vristede anklen ganske forsigtigt og derefter mere aggressivt, så rebet løsned sig.

Endelig til hendes store glæde og overraskelse kom hendes hæl fri, og hun trak hele højre fod til sig.

Hun undersøgte straks gulvet. Kun en fod væk, blandt de spredte dukkelemmer, lå hans jagtkniv. Han lo altid, når han efterlod den der, tilfældigt i nærheden. Bladet, der var skæmmet af blod, blinkede i lyset.

Hun svingede sin frie fod mod kniven. Den svingede for højt og ramte ved siden af.

Hun lod sin krop slappe af igen. Hun lod sig glide et par centimeter ned ad røret og strakte sin fod, indtil kniven var inden for rækkevidde. Hun klemte det beskidte knivblad mellem tærne, skrabede kniven hen over gulvet og løftede den forsigtigt med sin fod, indtil håndtaget hvilede i håndfladen. Hun holdt stramt om håndtaget med følelsesløse fingre og snoede det rundt, imens hun savede langsomt i rebet, der bandt hendes håndled. Tiden syntes at stå stille, imens hun holdt vejret og håbede og bad til, at hun ikke ville tabe kniven. At han ikke ville komme ind.

Til sidst hørte hun et smæld, og chokeret så hun, at hænderne var løs. Med hjertebanken skar hun straks rebet fri, der sad omkring hendes talje.

Fri. Hun kunne næsten ikke tro det.

Et øjeblik var alt, hvad hun kunne gøre, at krybe sammen. Hænder og fødder prikkede, imens blodcirkulationen vendte tilbage. Hun følte på kontaktlinserne og modstod trangen til at klø dem ud. Hun skubbede dem forsigtigt til den ene side, klemte dem og trak dem ud. Hendes øjne gjorde ondt, og det var en lettelse at få dem fjernet. Da hun så på de to plastik-dimser, der lå i håndfladen, var farven forkert. Kontaktlinserne var kunstigt lyseblå. Hun kastede dem væk.

Hjertet hamrede, Reba rejste sig op og humpede hurtigt hen til døren. Hun tog fat om dørhåndtaget, men drejede det ikke.

Hvad hvis han er derude?

Hun havde intet valg.

Reba drejede håndtaget og skubbede til døren, som åbnede sig lydløst. Hun kiggede ned ad en lang, tom gang, der kun var oplyst af en buet åbning til højre. Hun krøb langs gangen, nøgen, barfodet og stille, og hun så, at buen åbnede ind til et svagt oplyst rum. Hun standsede og stirrede. Det var en enkelt indrettet spisestue med et bord og stole, helt almindeligt, som om en familie måske snart kom hjem til aftensmad. Gammeldags blondergardiner hang i vinduerne.

En ny rædsel steg op i hendes hals. Rummets meget ordinære stil virkede forstyrrende på en måde, som et fangehul ikke have været. Gennem gardinerne kunne hun se, at det var mørkt udenfor. Hun følte sig opløftet ved tanken om, at mørket ville gøre det nemmere at slippe væk.

Hun vendte tilbage til gangen. Den endte foran en dør - en dør, der simpelthen måtte lede udendørs. Hun humpede og trykkede på den kolde messinglås. Døren svingede tungt mod hende, og natten udenfor kom til syne.

Hun så en lille veranda og en gårdhave bagved. Nattehimlen var uden måne og stjerneklar. Der var intet andet lys - intet tegn på nærliggende huse. Hun gik langsomt ud på verandaen og ned i gårdhaven, som var dækket af tørt græs. Kold frisk luft fyldte hendes smertende lunger.

Hun følte sig panisk og ekstatiske på én gang. Glæden ved frihed.

Reba tog sit første skridt og forberedte sig på at løbe – men pludselig følte hun en hånds hårde greb om sit håndled.

Så lød det velkendte, grimme grin.

Det sidste, hun følte, var et hårdt objekt – måske af metal – ramte sit hoved, og så hvirvlede hun ned i et dybt, sort mørke.

Kapitel 1

I det mindste så lugter det ikke endnu, tænkte specialagent Bill Jeffreys.

Som han stod bøjet over liget, kunne han ikke lade være med at fornemme de første spor af det. Den blandede sig med den friske duft af fyrretræ og den rene dis, der steg op fra bækken – en lugt af lig, som han burde have vænnet sig til for længst. Men det havde han aldrig gjort.

Kvindens nøgne lig var blevet omhyggeligt placeret på en stor kampesten på bredden af bækken. Hun sad op og lænede sig mod en anden sten med udstrakte og spredte ben og med hænderne langs siden. Han kunne se, at hendes højre arm havde en ujævn kurve, som godt kunne betyde en brækket knogle. Det bølgende hår var selvfølgelig en paryk, som var lurvet med forskellige lyse nuancer. Et rosa smil var malet med læbestift på hendes læber.

Mordvåbenet lå stadig stramt rundt om halsen: hun var blevet kvalt med et lyserødt bånd. En kunstig rød rose lå på kampestenen foran hendes fødder.

Bill forsøgte forsigtigt at løfte hendes venstre hånd. Den bevægede sig ikke.

"Hun er stadig i en tilstand af rigor mortis," sagde Bill til agent Spelbren, som sad foroverbøjet på den anden side af liget. "Hun har ikke været død i mere end fireogtyve timer."

"Hvad er der sket med hendes øjne?" Spurgte Spelbren.

"Syet vidt åbne med sort sytråd," svarede han uden at kigge nærmere på det.

Spelbren stirrede vantro på ham.

"Tjek det selv," sagde Bill.

Spelbren kiggede på øjnene.

"For pokker," mumlede han stille. Bill lagde mærke til, at han ikke reagerede med afsky. Det satte Bill pris på. Han havde samarbejdet med andre feltagenter - nogle af dem endda erfarne folk som Spelbren – som ville være i gang med at brække sig nu.

Bill havde aldrig samarbejdet med ham før. Spelbren var blevet indkaldt til denne sag fra et Virginia-feltkontor. Det var Spilbrens idé at inddrage nogen fra Adfærds- og Analysenheden i Quantico. Det var grunden til, at Bill var her.

Smart træk, syntes Bill.

Bill kunne se, at Spelbren var yngre end ham, kun et par år, men alligevel havde han en livserfaring og indsigt, som han godt kunne lide.

"Hun har kontaktlinser på," bemærkede Spelbren.

Bill kiggede nærmere efter. Han havde ret. En uhyggelig, kunstig blå farve, der fik ham til at se væk. Det var koldt hernede ved bækken sent om morgenen, men trods det fladede øjnene ud i øjenhulerne. Det ville være svært at fastslå det præcise dødstidspunkt. Det eneste, Bill var sikker på, var, at liget var blevet anbragt her og omhyggeligt placeret i nattens løb.

Han hørte en stemme i nærheden.

"Forbandede FBI."

Bill kiggede op på de tre lokale politifolk, som stod et par meter væk. De hviskede uhørligt nu, så Bill vidste, at det var meningen, at han kun skulle høre de to ord. De var fra den nærliggende by Yarnell, og de var helt klart ikke glade for, at FBI var dukket op. De troede, at de kunne håndtere dette alene.

Skovfogeden i Mosby State Park havde været af en anden opfattelse. Han var ikke vant til noget værre end vandalisme, affald og ulovligt fiskeri og jagt, og han vidste, at det lokale politi fra Yarnell ikke kunne klare dette alene.

Bill var fløjet et par hundrede kilometer med helikopter, så han kunne komme hertil, før liget blev flyttet. Piloten havde fulgt koordinaterne til en plet af eng på en nærliggende bakketop, hvor skovfogeden og Spelbren havde mødt ham. Skovfogeden havde kørt dem nogle kilometer ned ad en

grusvej, og da de kørte ind til siden, kunne Bill se gerningsstedet fra vejen. Der var kun kort vej ned ad en bakke nær bækken.

Betjentene, der stod utålmodigt i nærheden, havde allerede gennemgået gerningsstedet. Bill vidste præcis, hvad de tænkte. De ønskede at klare denne sag på egen hånd; et par FBI-agenter var det sidste, de ønskede at se.

Beklager, bonderøve, tænkte Bill, men her er I på dybt vand.

"Sheriffen mener, at det er menneskehandel," sagde Spelbren. "Han tager fejl."

"Hvorfor siger du det?" Spurgte Bill. Han kendte selv svaret, men han ønskede at få en ide om, hvordan Spelbren tænkte, når han arbejdede.

"Hun er i tredive og ikke længere ung," sagde Spelbren. "Strækmærker, så hun har mindst et barn. Ikke typen, der normalt bliver handlet."

"Du har ret," sagde Bill.

"Men hvad med parykken?"

Bill rystede på hovedet.

"Hendes hoved er blevet barberet," svarede han, "så uanset hvad parykken var til for, så var det ikke for at ændre på hendes hårfarve."

"Og rosen?" Spurgte Spelbren. "En besked?"

Bill undersøgte det.

"Billig stofblomst," svarede han. "Den slags du kan finde i enhver lavprisbutik. Vi kan spore den, men vi vil ikke finde noget."

Spelbren så imponeret over på ham.

Bill tvivlede på, at noget af det, de havde fundet, ville være til nogen hjælp. Morderen var for målrettet og for metodisk. Hele gerningsstedet var iscenesat på en syg måde, som gjorde, at Bill følte, at han kom til kort.

Han så de lokale politiet være ivrige efter at komme nærmere og rydde gerningsstedet op. Billederne var blevet taget, og liget kunne blive fjernet når som helst.

Bill stod og sukkede og følte sig stiv i benene. Hans fyrre år var begyndte at kunne mærkes – i hvert fald lidt.

"Hun er blevet tortureret", bemærkede han og sukkede sørgmodigt. "Se på alle sårene. Nogle er begyndt at hele." Han rystede bedrøveligt på hovedet. "Nogen har skåret i hende i dagevis, før han kvalte hende med hende med det bånd."

Spelbren sukkede.

"Gerningsmanden var vred over noget," sagde Spelbren.

"Hallo, hvornår kan vi rydde op her?" Udbrød en af politifolkene.

Bill så i retning af dem og så, at de stod op trippede utålmodigt. To af dem grinede stilfærdigt. Bill vidste, at arbejdet allerede var gjort her, men han sagde det ikke. Han foretrak at lade disse bonderøve vente og og undre sig.

Han vendte sig langsomt rundt og indprentede sig landskabet. Det var et tykt skovklædt område med mange fyrretræer og cedertræer og masser af undergræsning, og med åen som løb ad en rolig vej til den nærmeste flod. Selv nu midt om sommeren ville det ikke blive meget varmere her i dag, så liget ville ikke gå i gang med at rådne lige med det samme. Alligevel ville det være bedst at få det ud herfra og sendt til Quantico. Retsmedicinerne ville gerne pille liget fra hinanden, imens det stadig var rimeligt frisk. Retsmedicinerens bil blev kørt op på grusvejen bag politibilen og ventede.

Vejen var ikke bredere end et parallelt dækspor gennem skoven. Morderen havde næsten med sikkerhed kørt her. Han havde båret liget den korte afstand på den smalle vej til dette sted, havde placeret det og var gået. Han havde ikke opholdt sig her længe. Selv om området lå væk fra vejen, patruljerede politiet her regelmæssigt, og private biler var ikke tilladt på denne vej. Han havde ønsket, at liget skulle findes. Han var stolt af sit arbejde.

Og det var blevet fundet af et par tidlige morgenryttere. Turister på lejede heste, havde skovfogeden fortalt Bill. De var feriegæster fra Arlington, som boede på en ranch for turister lige uden for Yarnell. Skovfogeden havde sagt, at de var lidt oppe at køre nu. De havde fået besked om ikke at forlade byen, og Bill planlagde at tale med dem senere.

Det så ikke ud som om, at der overhovedet var nogen spor at finde i området omkring liget. Gerningsmanden havde været meget forsigtig. Han havde trukket noget bag sig, da han var vendt tilbage fra bjerget - en skovl måske - for at skjule sine egne fodspor. Der var ingen spor tilbage med vilje eller ved et uheld. Eventuelle dækspor på vejen var sandsynligvis blevet slettet af politiets vogne.

Bill sukkede for sig selv.

Fandens osse, tænkte han. Hvor er Riley, når jeg har brug for hende?

Hans mangeårige partner og bedste ven var på ufrivillig orlov for at komme sig over et traume fra deres seneste sag. Ja, det havde været en uhyggelig sag. Hun havde brug for at komme sig, og hvis sandheden skulle frem, så ville hun måske aldrig vende tilbage.

Men han havde virkelig brug for hende nu. Hun var meget klogere end Bill, og han havde ikke noget imod at indrømme det. Han elskede at opleve hendes hjerne på arbejde. Han forestillede sig hende gennemgå dette gerningssted helt ned i mindste detalje. Allerede nu ville hun drille ham med alle de tydelige spor, som lå lige foran næsen på ham.

Hvad ville Riley se her, som Bill ikke kunne se?

Han følte sig indskrænket, og han kunne ikke lide følelsen. Men der var ikke mere, han kunne gøre ved det nu.

"Okay, folkens," kaldte Bill på politifolkene. "Fjern liget."

Betjentene grinede og gav hinanden klør fem.

"Tror du, han vil gøre det igen?" Spurgte Spelbren.

"Jeg er sikker på det," sagde Bill.

"Hvordan ved du det?"

Bill tog et langt dybt vejrtræk.

"Fordi jeg har set hans arbejde før."

Kapitel 2

"Det blev værre for hende dag for dag," sagde Sam Flores og kikkede endnu et forfærdeligt fotografi op på den store multimedie-skærm, som hang truende over konferencebordet. "Lige indtil han gjorde det af med hende."

Så meget havde Bill gættet sig til, men han hadede alligevel at have ret.

FBI's hovedkontor havde fået fløjet liget til Adfærds- og Analyseenheden i Quantico, hvor retsmedicin-teknikere havde taget billeder, og laboratoriet havde påbegyndt alle undersøgelser. Flores, en laboratorietekniker med sorte indrammede briller, gennemgik det grimme diasshow, og de gigantiske skærbilleder var forbandet nærværende i Adfærds- og Analyseenhedens konferencelokale.

"Hvor længe var hun død, før liget blev fundet?" Spurgte Bill.

"Ikke længe," svarede han. "Måske tidligt aftenen før."

Ved siden af Bill sad Spelbren, som var fløjet til Quantico sammen med ham, efter at de havde forladt Yarnell. For bordenden sad specialagent Brent Meredith, holdets chef. Meredith udgjorde en skræmmende tilstedeværelse med sin brede, sorte, kantede personlighed og sit ikke-noget-pis ansigtsudtryk. Det betød dog ikke, at Bill var bange for ham - langt fra det. Han kunne godt lide at tro at de havde meget til fælles. De var begge to erfarne folk, og havde begge to set det meste.

Flores fremviste en række nærbilleder af offerets sår.

"Sårene til venstre blev påført tidligt," sagde han. "Dem til højre er nyere, nogle er påført timer eller endda minutter før han kvalte hende med båndet. Det virker, som om han er blevet gradvist mere voldelig i ugens løb, hvor han holdt hende fanget. At brække hendes arm kan været det sidste, han gjorde, imens hun stadig levede."

"For mig ser sårene ud som en gerningsmands arbejde," bemærkede Meredith. "Vurderet ud fra det stigende niveau af aggression, er det sandsynligvis en mand. Hvad har du ellers?"

"Ud fra de lyse stubbe på hendes hovedbund at dømme, gætter vi på, at hendes hoved blev barberet to dage, før hun blev dræbt," fortsatte Flores. "Parykken blev syet sammen med stykker af forskellige parykker, alle billige. Kontaktlinserne var sandsynligvis postordre. Og en ting mere," sagde han og kiggede tøvende rundt på ansigterne. "Han smurte hende ind i vaseline."

Bill følte en tyk spænding i rummet.

"Vaseline?" Spurgte han.

Flores nikkede.

"Hvorfor?" Spurgte Spelbren.

Flores trak på skuldrene.

"Det er dit job," svarede han.

Bill tænkte på de to turister, han havde forhørt i går. De havde slet ikke været til nogen hjælp, splittede som de var mellem morbid nysgerrighed og på randen af panik over det, de havde set. De var ivrige efter at komme hjem til Arlington, og der var ikke nogen grund til at tilbageholde dem. De var blevet forhørt af flere politifolk. Og de var blevet behørigt advaret om ikke at sige noget om, hvad de havde set.

Meredith åndede tungt og lagde håndfladerne på bordet.

"Godt arbejde, Flores," sagde Meredith.

Flores var taknemmelig for den ros - og måske lidt overrasket. Brent Meredith var ikke typen, der normalt uddelte komplimenter.

"Agent Jeffreys," sagde Meredith og vendte sig mod ham, "fortæl os nu, hvordan dette relaterer sig til din gamle sag."

Bill tog en dyb indånding og lænede sig tilbage i sin stol.

"For lidt over seks måneder siden," begyndte han, "den 16. december blev Eileen Rogers' lig fundet på en gård nær Daggett. Jeg blev opfordret til at undersøge det sammen med min partner, Riley Paige. Vejret var meget koldt, og liget var frosset fast. Det var svært at sige, hvor længe det havde ligget der, og dødstidspunktet blev aldrig nøjagtigt bestemt. Flores, vis dem det."

Flores vendte tilbage til diasshowet. Skærmen blev opdelt, og ved siden af billederne på skærmen viste han en ny serie billeder. De to ofre blev vist side om side. Bill gispede. Det var forbløffende. Bortset fra det ene krops frosne kød var ligene i næsten samme tilstand, sårene nærmest identiske. Begge kvinder havde øjnene syet vidt åbne på samme skrækkelige måde.

Bill sukkede, for billederne fik alting til at vende tilbage. Uanset hvor mange år han havde været i politiet, så smertede det ham at se hvert eneste offer.

"Rogers' lig blev fundet siddende oprejst imod et træ," fortsatte Bill med dyster stemme. "Ikke lige så omhyggeligt placeret som liget i Mosby Park. Ingen kontaktlinser eller vaseline, men de fleste andre detaljer er de samme. Rogers' hår blev klippet kort, ikke barberet, men der var en lignende paryk. Hun blev også kvalt med et lyserødt bånd, og en falsk rose blev fundet foran hende."

Bill holdt pause et øjeblik. Han hadede det næste, han måtte sige.

"Paige og jeg kunne ikke knække sagen."

Spelbren vendte sig til ham.

"Hvad var problemet?" Spurgte han.

"Hvad var ikke problemet?" Svarede Bill, mere defensivt end nødvendigt. "Vi kunne ikke få et eneste gennembrud i sagen. Vi havde ingen vidner; offerets familie kunne ikke give os nogen nyttige oplysninger; Rogers havde ingen fjender, ingen tidligere mand, ingen vred kæreste. Der var ikke en eneste god grund til, at hun blev mål og dræbt. Sagen blev henlagt med det samme."

Bill blev tavs. Mørke tanker oversvømmede hans hjerne.

"Hold op," sagde Meredith i en ukarakteristisk blid tone. "Det er ikke din skyld. Du kunne ikke have stoppet det nye drab."

Bill værdsatte venlighed, men han følte sig skyldig som ind i helvede. Hvorfor kunne han ikke have knækket sagen før? Hvorfor kunne Riley ikke? Det var meget få gange i sin karriere, han havde været så indskrænket.

I det øjeblik ringede Merediths telefon, og chefen besvarede opkaldet.

Det første han nærmest sagde var: "Fandens osse."

Han gentog det flere gange. Så sagde han: "Er du helt sikker på, det er hende?" Han holdt inde. "Var der nogen forhandling om en løsesum?"

Han rejste sig fra sin stol og gik uden for konferencelokalet og efterlod de tre andre mænd, der sad i forvirret stilhed. Efter et par minutter kom han tilbage. Han så ældre ud.

"Mine herrer, vi befinder os nu i en krisesituation", meddelte han. "Vi har lige fået oplyst identiteten på gårsdagens offer. Hendes navn var Reba Frye."

Bill gispede, som om han var blevet slået i maven; han kunne også se, at Spelbren var chokeret. Men Flores så forvirret ud.

"Bør jeg vide, hvem det er?" Spurgte Flores.

"Pigenavnet er Newbrough," forklarede Meredith. "Senator Mitch Newbroughs datter - sandsynligvis Virginias næste guvernør."

Flores åndede tungt.

"Jeg havde ikke hørt, at hun var forsvundet," sagde Spelbren.

"Det var ikke officielt rapporteret," sagde Meredith. "Hendes far er allerede blevet kontaktet. Og selvfølgelig mener han, at det er politisk eller personligt eller begge dele. Det er ligegyldigt, at det samme skete med et andet offer for seks måneder siden."

Meredith rystede på hovedet.

"Senatoren vil lægge pres på os," tilføjede han. "Der vil komme masser af presseomtale. Han vil sørge for, at vi bliver holdt til ilden."

Bills hjerte sank. Han hadede følelsen af, at tingene voksede ham over hovedet. Men det var præcis, hvordan han havde det lige nu.

En dyster tavshed fyldte rummet.

Til sidst rømmede Bill sig.

"Vi skal have hjælp," sagde han.

Meredith vendte sig mod ham, og Bill mødte hans hårde blik. Merediths ansigt trak sig sammen i bekymring og misbilligelse. Han vidste, hvad Bill tænkte.

"Hun er ikke klar," svarede Meredith. Han vidste, at Bill havde i sinde at indkalde hende.

Bill sukkede.

"Chef," svarede han, "hun kender sagen bedre end nogen anden. Og der er ingen klogere end hende."

Efter endnu en pause sagde Bill, hvad han virkelig tænkte.

"Jeg tror ikke, vi kan klare det uden hende."

Meredith kastede sin blyant mod et stykke papir et par gange og ønskede sig et andet sted hen.

"Det er en fejl," sagde han. "Men hvis hun går i stykker, er det din fejl." Han tog en indånding. "Ring til hende."

Kapitel 3

Teenagepigen, der åbnede døren, så ud, som om hun havde lyst til at smække den i hovedet på Bill. I stedet snurrede hun rundt på hælen og gik væk uden et ord, men efterlod døren åben.

Bill trådte indenfor.

"Hej, April," sagde han automatisk.

Rileys datter, en surmulende 14-årig, der havde arvet sin mors mørke hår og nøddebrune øjne, svarede ikke. Hun var kun iklædt i en overdimensioneret T-shirt, og hendes hår var uglet, April drejede om hjørnet og dumpede ned på sofaen, ligeglad med alt undtagen sine høretelefoner og mobiltelefon.

Bill stod der akavet og usikker på, hvad han skulle gøre. Da han havde ringet til Riley, havde hun indvilliget i at få besøg af ham, omend modstræbende. Havde hun skiftet mening?

Bill kiggede rundt, da han gik ind i huset. Han gik gennem stuen og så alt var nydeligt og opryddet, som det var karakteristisk for Riley. Men han bemærkede også, at persienerne var trukket fra, og der lå et lag af støv på møblerne – hvilket overhovedet ikke lignede hende. På en boghylde så han en række helt nye paperback-thrillere, som han havde købt til hende under hendes orlov, og han håbede, at bøgerne ville få hende til at glemme sine problemer. Ikke et eneste bind så ud til at være læst.

Bills bekymring var velbegrundet. Det var ikke den Riley, han kendte. Havde Meredith ret? Havde hun brug for mere tid på orlov? Var det forkert af ham at række ud efter hende, før hun var klar?

Bill tog sig sammen og gik længere ind i det mørke hus, og da han drejede om et hjørne, fandt han Riley alene i køkkenet. Hun sad ved Formica-bordet i sin morgenkåbe og hjemmesko med en kop kaffe foran sig. Hun kiggede op, og han så et glimt af forlegenhed, som om hun havde glemt, han kom. Men hun skjulte det hurtigt med et svagt smil og rejste sig.

Han trådte frem og krammede hende, og hun krammede ham let tilbage. I hjemmesko var hun lidt lavere end ham. Hun var blevet meget tynd, alt for tynd, og hans bekymring voksede.

Han satte sig ned ved bordet overfor hende og studerede hende. Hendes hår var rent, men det var ikke rødt, og det så ud som om hun havde været iført disse hjemmesko i dagevis. Hendes ansigt var alt for blegt og så meget, meget ældre ud, end da han sidst havde set hende for fem uger siden. Hun så ud, som om hun havde været igennem helvede. Det havde hun også. Han prøvede ikke at tænke på, hvad den sidste morder havde gjort ved hende.

Hun undgik hans blik, og de sad begge der i den larmende stilhed. Bill havde været så sikker på, at han ville vide lige præcis, hvad han skulle sige for at opmuntre hende og vække hende; men da han sad der, følte han sig opslugt af sorg, og han havde ingen ord. Han ville gerne se hende være mere robust ligesom hendes gamle selv.

Han gemte hurtigt konvolutten med mapperne om den nye mordsag på gulvet ved siden af sin stol. Han var ikke længere sikker på, om han skulle vise dem til hende. Han begyndte at få en følelse af, at han havde begået en fejl ved at møde op her. Hun havde tydeligvis brug for mere tid. At se hende sådan her gjorde ham for første gang usikker på, om hans mangeårige partner nogensinde ville vende tilbage til jobbet.

"Kaffe?" spurgte hun. Han kunne fornemme hendes ubehag.

Han rystede på hoved. Hun var tydeligvis skrøbelig. Da han havde besøgt hende på hospitalet, og selv efter hun var kommet hjem, havde han været bekymret for hende. Han havde spekuleret på, om hun nogensinde ville vende tilbage fra den smerte og terror, hun havde udholdt i sit inderste mørke. Det var så ulig hende; hun syntes uovervindelig med alle andre sager. Noget omkring den sidste sag, den sidste morder, var anderledes. Bill forstod, at manden havde været den mest vanvittige psykopat han nogensinde havde stødt på - og det sagde en hel del.

Da han iagttog hende, skete der noget andet med ham. Hun lignede faktisk én på sin egen alder. Hun var 40 år gammel, samme alder som ham, men dengang hun arbejdede, vedholdende og engageret, havde hun altid virket flere år yngre. Der var begyndt at komme grå stænk i hendes mørke hår. Det samme gjaldt hans eget hår.

Riley kaldte på sin datter: "April!"

Intet svar. Riley kaldte på hende flere gange, højere for hver gang, indtil hun endelig svarede.

"Hvad?" svarede April irriteret inde fra stuen.

"Hvornår skal du i skole?"

"Det ved du godt."

"Bare fortæl mig det, okay?"

"Halv ni."

Riley rynkede panden og så oprørt ud. Hun kiggede op på Bill.

"Hun dumpede i engelsk. Hun har pjækket i for mange timer. Jeg prøver at hjælpe med at indhente det."

Bill rystede på hovedet og forstod det kun alt for godt. Politiarbejdet krævede meget af dem alle, og at det gik ud over familielivet, var en ulykke.

"Det er jeg ked af at høre," sagde han.

Riley trak på skuldrene

"Hun er fjorten. Hun hader mig."

"Det er ikke godt."

"Jeg hadede alle, da jeg var fjorten," svarede hun. "Gjorde du ikke?"

Bill svarede ikke. Det var svært at forestille sig, at Riley nogensinde kunne hade alle.

"Bare vent til dine drenge når den alder," sagde Riley. "Hvor gamle er de nu? Det har jeg glemt."

"Otte og ti," svarede Bill og smilede. "Den måde tingene kører på med Maggie, så ved jeg ikke, om jeg stadigvæk er i deres liv, når de når Aprils alder."

Riley lagde hovedet på skrå og kiggede bekymret på ham. Han havde savnet det omsorgsfulde blik.

"Så slemt, hva'?" sagde hun.

Han kiggede væk og ønskede ikke at tænke mere over det.

De sad tavse et øjeblik.

"Hvad er det, du gemmer på gulvet?" spurgte hun.

Bill kiggede ned og derefter op og smilede; selv i hendes tilstand overså hun aldrig noget.

"Jeg gemmer ikke noget," sagde Bill, samlede konvolutten op og lagde den på bordet. "Der er bare noget, jeg gerne vil snakke med dig om."

Riley smilede bredt. Det var tydeligt, at hun udmærket vidste, hvad han egentlig var her for.

"Vis mig det," sagde hun og tilføjede med et nervøst blik på April. "Kom, lad os gå ud bagved. Jeg vil ikke have, at hun skal se det."

Riley tog sine tøfler af og gik barfodet foran Bill ud i baghaven. De satte sig ved et slidt picnicbord, der havde været her, siden Riley flyttede ind, og Bill stirrede rundt i den lille gårdhave, som havde et enkelt træ. Der var skov til alle sider. Det fik ham til at glemme, at han var tæt på en by.

For isoleret, tænkte han.

Han havde aldrig følt, at dette var det rigtige sted for Riley. Den lille hus, som var bygget i ranch-stil, lå cirka 10 kilometer udenfor byen og så slidt og ordinært ud. Det lå lige ved en mindre vej med intet andet end skove og græsgange så langt øjet rakte. Han havde dog heller aldrig tænkt, at et liv i forstæderne var noget for hende. Han havde svært ved at forestille sig hende holde cocktailparties. Herfra kunne hun i det mindste køre ind til Fredericksburg og tage videre til Quantico, når hun kom tilbage for at arbejde. Hvis hun stadig kunne arbejde.

"Vis mig, hvad du har," sagde hun.

Han spredte rapporterne og billederne ud over bordet.

"Husker du Daggett-sagen?" Spurgte han. "Du havde ret. Morderen var ikke færdig."

Han så hendes øjne udspile sig, da hun gennemgik billederne. Der var en lang tavshed, da hun studerede filerne intensivt, og han spekulerede på, om det kunne være, hvad hun havde brug for at vende tilbage - eller om det ville sætte hende tilbage.

"Så hvad synes du?" Spurgte han endelig.

Mere tavshed. Hun kiggede stadig ikke op fra mappen.

Endelig kiggede hun op, og da hun gjorde det, var han chokeret over at se tårer i hendes øjne. Han havde aldrig set sit græd før, ikke engang i de værste tilfælde, tæt på et lig. Det var bestemt ikke Riley, det vidste han. Den morder havde gjort noget ved hende, mere end han anede.

Hun kvalte et snøft.

"Jeg er bange, Bill," sagde hun. "Jeg er så bange. Hele tiden. For alt. "

Bill følte hjertet synke i livet ved at se hende sådan her. Han undrede sig over, hvor den gamle Riley var blevet af, den person han altid kunne stole på var stærkere end ham, klippen som han altid kunne læne sig op ad i problemfyldte stunder. Han savnede hende mere, end han kunne sige.

"Han er død, Riley," sagde han i sit mest selvsikre tonefald. "Han kan ikke skade dig mere."

Hun rystede på hovedet.

"Det ved du ikke."

"Jo, det gør jeg," svarede han. "De fandt liget efter eksplosionen."

"De kunne ikke identificere det," sagde hun.

"Du ved, det var ham."

Hun bøjede hovedet og dækkede ansigtet med den ene hånd, imens hun græd. Han holdt hendes anden hånd tværs over bordet.

"Det her er en ny sag," sagde han. "Den har intet at gøre med, hvad der skete med dig."

Hun rystede på hovedet.

"Det er ligegyldigt."

Langsomt, mens hun græd, rejste hun sig op og rakte ham mappen og kiggede væk.

"Jeg er ked af det," sagde hun og kiggede ned, imens hun holdt den med rystende hånd. "Jeg synes du skal gå," tilføjede hun.

Bill var chokeret og ked af det, da han tog mappen tilbage. Han havde aldrig nogensinde forventet, at det skulle ende sådan.

Bill sad der et øjeblik og kæmpede mod sine egne tårer. Endelig klappede han forsigtigt hendes hånd, rejste sig fra bordet og gik tilbage gennem huset. April sad stadig i stuen med lukkede øjnene, og hendes hoved nikkede i takt til musikken.

*

Riley sad og græd alene ved picnicbordet efter at Bill var gået.

Jeg troede, jeg var ok, tænkte hun.

Hun ville virkelig gerne være ok for Bills skyld. Og hun troede faktisk, at hun var det. Det havde været ok at sidde i køkkenet og tale om almindelige ting. Så var de gået udenfor, og da hun havde set mappen, troede hun også, at hun ville være ok. Mere end ok. Hun blev opslugt af det. Den gamle lyst til at arbejde blev vakt, og hun ønskede at komme tilbage i marken. Hun tænkte på mordene som et puslespil, der skulle løses, næsten abstrakt, et intellektuelt spil. Det var også fint. Hendes terapeut havde fortalt hende, at det var sådan, hun skulle tænke, hvis hun nogensinde håbede på at vende tilbage til arbejde.

Men så af en eller anden grund blev det intellektuelle puslespil til virkelighed - en uhyrlig menneskelig tragedie, hvor to uskyldige kvinder var døde i endeløs smerte og frygt. Og hun havde pludselig spekuleret på: Var det lige så slemt for dem, som det var for mig?

Hendes krop blev med det samme overvældet af panik og frygt. Og forlegenhed og skam. Bill var hendes partner og hendes bedste ven. Hun skyldte ham så meget. Han havde stået ved hendes side

i de sidste uger, da ingen andre ville. Hun kunne ikke have overlevet tiden på hospitalet uden ham. Det sidste, hun ønskede, var, at han skulle se hende reduceret til en tilstand af hjælpeløshed.

Hun hørte April råbe fra bagdøren.

"Mor, vi skal spise nu, ellers kommer jeg for sent."

Hun følte en trang til at råbe tilbage: "Lav din egen morgenmad!"

Men det gjorde hun ikke. Hun var for længst udmattet af sine kampe med April. Hun havde opgivet kampene.

Hun rejste sig op fra bordet og gik tilbage til køkkenet. Hun rev et stykke papir af køkkenrullen og brugte den til at tørre tårerne væk og pudse næse og gik så i gang med at lave mad. Hun forsøgte at huske sin terapeuts ord: Selv rutinemæssige opgaver vil kræve en meget bevidst indsats i det mindste et stykke tid. Hun var nødt til at indstille sig på at lave ting med ét babyskridt ad gangen.

Først kom der ting ud af køleskabet - æggebakken, pakken med bacon, smørskålen, syltetøjskrukken, fordi April godt kunne lide syltetøj, selvom hun ikke kunne det. Og det gik fint, indtil hun lagde seks strimler bacon på en pande på komfuret, og hun tændte gasbluset under panden.

Hun tumlede bagud ved synet af den blågule flamme. Hun lukkede øjnene, og minderne overvældede hende.

Riley lå i en trang krybegang under et hus i et lille hjemmelavet bur. Propanbrænderen var det eneste lys, hun nogensinde så. Resten af tiden tilbragte hun i komplet mørke. Gulvet i krybegangen var snavset. Gulvbrædderne over hende var så lave, at hun næsten ikke kunne dreje sig.

Der var totalt mørkt, selv når han åbnede en lille dør og krøb ind i krybegangen til hende. Hun kunne ikke se ham, men hun kunne høre ham trække vejret og grynte. Han ville låse buret op, åbne det og klatre ind.

Og så ville han tænde en fakkel. Hun kunne se hans grusomme og grimme ansigt i det lys. Han ville drille hende med en tallerken af dårlig mad. Hvis hun rakte ud efter maden, ville han køre faklens flamme op ad hende. Hun kunne ikke spise uden at blive forbrændt ...

Hun åbnede øjnene. Billederne virkede mindre levende, når hendes øjne var åbne, men hun kunne ikke ryste strømmen af minder af sig. Hun fortsatte som en robot med at lave morgenmad med hele kroppen pumpet af adrenalin. Hun var i gang med at dække bord, da datterens stemme kaldte igen.

"Mor, hvor lang tid tager det?"

Hun for sammen og tallerkenen gled ud af hendes hånd og faldt på gulvet og blev knust.

"Hvad sker der?" råbte April råbte og dukkede op ved siden af hende.

"Ingenting," sagde Riley.

Hun ryddede op i rodet, og da hun og April sad sammen og spiste, var der en fjendtlig tavshed som normalt. Riley ønskede at trænge igennem til April for at sige: April, det er mig, din mor, og jeg elsker dig. Men hun havde prøvet så mange gange, og det gjorde kun det hele værre. Hendes datter hadede hende, og hun kunne ikke forstå hvorfor - eller hvordan hun skulle stoppe det.

"Hvilke planer har du i dag?" Spurgte hun April.

"Hvad tror du selv?" snerrede April af hende. "Jeg skal i skole."

"Jeg mener bagefter," sagde Riley med en rolig og medfølelse stemme. "Jeg er din mor. Jeg vil gerne vide det. Det er normalt."

"Intet i vores liv er normalt."

De spiste i tavshed et øjeblik.

"Du fortæller mig aldrig noget," sagde Riley.

"Det gør du heller ikke".

Der stoppede ethvert håb om samtale en gang for alle.

Det er rigtig nok, tænkte Riley bittert. Det var mere sandt end April vidste. Riley havde aldrig fortalt hende om sit job, sine sager; hun havde aldrig fortalt hende om sit fangenskab, eller sin tid

på hospitalet, eller hvorfor hun var på orlov nu. Alt hvad April vidste var, at hun en stor del af tiden havde måttet bo hos sin far, og hun hadede ham endnu mere end hun hadede Riley. Men lige så meget som hun gerne ville fortælle hende om tingene, syntes Riley det var bedst, at April ikke vidste, hvad hendes mor havde været igennem.

Riley klædte sig på og kørte April i skole, og de sagde ikke et ord til hinanden under køreturen. Da hun lukkede April ud af bilen, råbte hun efter hende: "Vi ses klokken ti."

April gav hende et ligegyldigt vink, da hun gik.

Riley kørte til en nærliggende kaffebar. Det var blevet en rutine for hende. Det var svært for hende at befinde sig på et offentligt sted, og hun vidste, at det var præcis derfor, hun skulle gøre det. Kaffebaren var lille og aldrig fyldt, selv på morgener som denne, så hun fandt det relativt behageligt at være der.

Da hun sad der og nippede til en cappuccino, huskede hun igen på Bills ærgrelse. Det var seks uger, fandens osse. Det måtte ændre sig. Hun var nødt til at ændre sig. Hun vidste ikke, hvordan hun skulle gøre det.

Men så fik hun en idé. Hun vidste præcis, hvad hun først skulle gøre.

Kapitel 4

Den hvide flamme på propanbrænderen viftede foran Riley. Hun måtte undvige fra side til side for at undgå at blive forbrændt. Lysstyrken blændede hende, og hun kunne ikke engang se sin fangevogters ansigt længere. Når fakklen hvirvlede omkring, syntes den at efterlade lysspor hængende i luften.

"Stop det!" Råbte hun. "Stop det!"

Hendes stemme var hæs af at råbe. Hun undrede sig over, hvorfor hun overhovedet brugte luft på det. Hun vidste, at han ikke ville holde op med at plage hende, før hun var død.

I samme øjeblik løftede han et lufthorn og blæste ind i hendes øre.

Et bilhorn dyttede. Riley vendte tilbage til nutiden og det så ud som om, at lyset i lyskrydset lige var blevet grønt. En stribe bilister ventede i kø bag hendes bil, og hun trådte på speederen.

Med svedige håndflader tvang Riley minderne væk og huskede i stedet sig selv på, hvor hun var. Hun skulle besøge Marie Sayles, den eneste anden overlevende efter den gerningsmands ubeskrivelige sadisme, som næsten havde taget livet af hende. Hun forberedte sig på, at minderne ville overvælde hende. Det var ellers lykkedes hende at koncentrere sig om kørslen i halvanden time nu, og hun syntes selv, at hun klarede det fint.

Riley kørte ind i Georgetown, passerede større viktorianske hjem og parkerede på adressen, som Marie havde givet hende over telefonen - et rødt murstensbyhus med en smuk karnap. Hun sad et øjeblik i bilen og diskuterede med sig selv om, hvorvidt hun skulle gå ind i et forsøg på at finde modet.

Endelig steg hun ud. Da hun gik op ad trapperne, var hun glad for at se Marie møde hende i døren. Mørkt, men elegant klædt, smilede Marie noget blegt. Hendes ansigt så træt ud. Riley var ret sikker på, at hun havde grædt, fordi hun havde rander under øjnene. Det kom ikke som nogen overraskelse. Hun og Marie havde set meget til hinanden i løbet af uernes videochats, og det var meget lidt, de kunne skjule fra hinanden.

Da de gav hinanden et knus, blev Riley straks opmærksom på, at Marie ikke var så høj og robust som hun havde forventet, at hun skulle være. Selv med hæle på var Marie lavere end Riley og hendes figur lille og delikat. Det overraskede Riley. Hun og Marie havde snakket meget sammen, men det var første gang de mødtes personligt. Trods Maries ubetydelige fremtoning var hun tilsyneladende modig nok til at overleve, hvad hun havde været igennem.

Riley lagde mærke til omgivelserne, da hun og Marie gik ind i spisestuen. Stedet var ulasteligt rent og smagfuldt møbleret. Det ville normalt have været et skønt hjem for en succesfuld singlekvinde. Men Marie havde alle gardinerne trukket for, og belysningen var dæmpet. Atmosfæren var trykket. Riley ønskede ikke at indrømme det, men det fik hende til at tænke på sit eget hjem.

Marie havde anrettet en let frokost til dem på spisebordet, og hun og Riley satte sig ned for at spise. De sad der i akavet tavshed, Riley svedte, men var usikker på hvorfor. Synet af Marie bragte alle minderne tilbage.

"Så. . . hvordan føles det?" Marie spurgte forsigtigt. "At komme ud i verden?"

Riley smilede. Marie vidste bedre end nogen, hvad dagene gik med.

"Godt," sagde Riley. "Faktisk, helt godt. Jeg fik det kun dårligt et øjeblik."

Marie nikkede forstående.

"Nå, gjorde du det," sagde Marie. "Det var modigt."

Modig, tænkte Riley. Det var ikke sådan, hun ville have beskrevet sig selv. Engang måske, da hun var en aktiv agent. Ville hun nogensinde beskrive sig sådan igen?

"Hvad med dig?" Spurgte Riley. "Hvor meget går du ud?"

Marie tav.

"Du forlader slet ikke huset, vel?" Spurgte Riley.

Marie rystede på hovedet.

Riley rakte frem og greb medfølelse om hendes håndled.

"Marie, du skal prøve," opfordrede hun. "Hvis du lader dig selv sidde indespærret sådan her, er det som om han stadig holder dig fanget."

Et halvkvalt snøft trængte sig ud af Maries hals.

"Jeg er ked af at måtte sige det," sagde Riley.

"Det er ok. Du har ret."

Riley så på Marie, imens de begge to spiste og en lang tavshed fulgte. Hun ville gerne tro, at Marie klarede sig godt, men hun måtte indrømme, at hun syntes, at hun virkede utrolig skrøbelig. Det forstærkede også hendes egen frygt for sig selv. Stod det også så slemt til med hende?

Riley tænkte på, om det var godt for Marie at bo alene. Ville hun få det bedre sammen med en mand eller kæreste? Hun tænkte også på, om det samme ville gælde for hende selv. Alligevel vidste hun godt, at svaret for begge var, at det var det sandsynligvis ikke. Ingen af dem befandt sig i en følelsesmæssig tilstand, der egnede sig til et længerevarende forhold. Det ville bare være en krykke.

"Har jeg nogensinde takket dig?" spurgte Marie og brød tavsheden efter et stykke tid.

Riley smilede. Hun vidste godt, at Marie mente, at hun havde reddet hende.

"Mange gange," sagde Riley. "Og det behøver du ikke."

Marie stak til sin mad med en gaffel.

"Har jeg nogensinde sagt, at jeg er ked af det?"

Riley var overrasket. "Undskyld? Hvorfor?"

Marie havde vanskeligt ved at tale.

"Hvis du ikke havde fået mig ud derfra, ville du ikke være blevet fanget."

Riley trykkede forsigtigt Maries hånd.

"Marie, jeg gjorde bare mit job. Du skal ikke føle dig skyldig i noget, der ikke var din skyld. Du har rigeligt at forholde dig til, som tingene er. "

Marie nikkede enigt.

"Ja, bare at komme ud af sengen hver dag er en udfordring," indrømmede hun. "Jeg tror, du har lagt mærke til, hvor mørkt her er. Ethvert lyst lys minder mig om hans fakkelt. Jeg kan ikke engang se fjernsyn eller høre musik. Jeg er bange for, at nogen skal snige sig ind på mig, og at jeg kan ikke høre det. Enhver form for støj gør mig panikslagen."

Marie begyndte at græde stille.

"Jeg kommer aldrig til at se på verden på samme måde igen. Aldrig. Der er ondskab derude, alle omkring os. Jeg anede det ikke. Folk er i stand til at gøre så forfærdelige ting. Jeg ved ikke, hvordan jeg nogensinde skal kunne stole på folk igen. "

Marie græd, og Riley ønskede at berolige hende og fortælle hende, at hun tog fejl. Men en del af Riley var ikke så sikker på, at hun tog fejl.

Efter et stykke tid kiggede Marie på hende.

"Hvorfor kom du her i dag?" Spurgte hun uforstående.

Riley blev fanget af Maries direkte spørgsmål - og vidste, at hun ikke rigtig kendte svaret.

"Jeg ved det ikke," sagde hun. "Jeg ville bare besøge dig. Se hvordan du har det. "

"Der er noget andet," sagde Marie velvidende og kneb øjnene tæt sammen.

Måske havde hun ret, tænkte Riley. Riley tænkte på Bills besøg, og hun indså, at hun selvfølgelig var kommet her på grund af den nye sag. Hvad var det, hun ønskede af Marie? Et godt råd? Tilladelse? Opmuntring? Opbakning? En del af hende ønskede, at Marie skulle fortælle hende, at hun var skør, for så kunne hun slappe af og glemme Bill. Men måske var der en anden del, som gerne ville have, at Marie tilskyndende hende at tage sagen.

Riley sukkede efter lang tid.

"Der er en ny sag," sagde hun. "Altså, ikke en ny sag. Men en gammel sag, der aldrig blev opklaret."

Maries ansigtsudtryk blev anspændt og alvorligt.

Riley sank.

"Og du er kommet her for at spørge, om du skal tage sagen?" Spurgte Marie.

Riley trak på skuldrene. Men hun kiggede op og søgte Maries blik for at føle sig beroliget og opmuntret. Og i det øjeblik indså hun, at det var præcis, hvad hun var kommet her for og håbede på at finde.

Men til hendes skuffelse sænkede Marie blikket og rystede langsomt hovedet. Riley blev ved med at vente på et svar, men i stedet fulgte en uendelig tavshed. Riley opfattede det som om, at der var en særlig frygt, som arbejdede i Marie.

I tavshed kiggede Riley rundt i lejligheden, og hendes blik faldt på Maries fastnettelefon. Hun blev overrasket over at se, at den var afbrudt fra stikkontakten.

"Hvad er der med din telefon?" Spurgte Riley.

Marie lignede én, der følte sig ramt, og Riley indså, at hun havde ramt plet.

"Han ringer til mig," sagde Marie med en næsten uhørlig hvisken.

"Hvem?"

"Peterson."

Rileys hjerte hoppede op i halsen.

"Peterson er død," svarede Riley med rystende stemme. "Jeg brændte stedet ned. De fandt hans lig."

Marie rystede på hovedet.

"Det kunne have været en anden, de fandt. Det var ikke ham."

Riley følte panikken pile igennem sig. Hendes egen værste frygt blev vakt til live.

"Alle siger, det var ham," sagde Riley.

"Og det tror du virkelig på?"

Riley vidste ikke, hvad hun skulle sige. Det var ikke tidspunktet, hvor hun skulle indrømme sin egen frygt. Det virkede trods alt, som om Marie var vildfaren. Men hvordan kunne Riley overbevise hende om noget, som hun ikke helt troede på selv?

"Han bliver ved med at ringe," gentog Marie. "Han ringer og ånder i røret og lægger på. Jeg ved, det er ham. Han er i live. Han forfølger mig stadig."

Riley følte en kold, snigende frygt.

"Det er nok bare en uanstændig person, som laver telefonfis," sagde hun og foregav at være helt rolig. "Men jeg kan få Hovedkontoret til at tjekke det alligevel. Jeg kan få dem til at sende en overvågningsbil, hvis du er bange. De sporer opkaldene."

"Nej!" Sagde Marie skarpt. "Nej!"

Riley stirrede forbløffet tilbage,

"Hvorfor ikke?" Spurgte hun.

"Jeg vil ikke gøre ham vred," sagde Marie i et patetisk tonefald.

Riley blev overvældet af et panikanfald, og indså pludseligt, at det havde været en rigtig dum ide at komme her. Hun havde kun fået det værre. Hun vidste, at hun ikke kunne blive siddende i denne spisestue med dens trykkende atmosfære et sekund længere.

"Jeg må gå nu," sagde Riley. "Jeg beklager meget. Min datter venter på mig."

Marie greb pludselig fat om Rileys håndled med en overraskende styrke og borede sine negle ind i hendes hud.

Hun stirrede tilbage, og hendes isblå øjne var fyldt med sådan en intensitet, at det skræmte Riley. Det skræmmende blik borede sig ind i hendes sjæl.

"Tag sagen," opfordrede Marie hende.

Riley kunne se i hendes øjne, at Marie var forvirret og blandede den nye sag sammen med Peterson, så det blev til én sag.

"Find det svin," tilføjede hun. "Og dræb ham for mig."

Kapitel 5

Manden holdt en kort, men diskret afstand til kvinden, og kiggede kun flygtigt i hendes retning. Han lagde et par gaveartikler i sin indkøbskurv, så han lignede en hvilken som helst anden kunde. Han lykønskede sig selv med, hvor upåfaldende han var i stand til at gøre sig selv. Ingen ville gætte han, hvad han i virkeligheden var i stand til at gøre.

Men han havde heller aldrig været den slags mand, der tiltrak sig meget opmærksomhed. Som barn havde han nærmest følt sig usynlig. Nu var han endelig i stand til at bruge sin egen usynlighed til sin egen fordel.

For få øjeblikke siden havde han stået lige ved siden af hende, næppe mere end to meter væk. Hun var i gang med at udvælge en shampoo, og hun havde ikke bemærket ham overhovedet.

Han vidste dog allerede en hel del om hende. Han vidste, at hun hed Cindy; at hendes mand ejede et kunstgalleri, og at hun arbejdede i en medicinsk klinik. I dag var en af hendes fridage. Lige nu talte hun i mobiltelefon med nogen - hendes søster, det lød som. Hun grinede ad noget, som personen sagde til hende. Han blev rødglødende af vrede og spekulerede på, om hun grinede ad ham, ligesom alle pigerne plejede. Hans raseri voksede.

Cindy havde shorts, en blusetop og dyre løbesko på. Han havde set hende fra sin bil og ventet, indtil hun var færdig med løbeturen og gik ind hos købmanden. Han kendte hendes rutiner på fridage som denne. Hun ville tage indkøbsvarerne med hjem og lægge dem på plads, tage et bad og køre ud for at møde sin mand til frokost.

Hendes flotte figur skyldtes meget motion. Hun var ikke mere end tredive år gammel, men huden omkring lårene var ikke stram mere. Hun havde sandsynligvis tabt en masse vægt på et eller andet tidspunkt, måske for nylig. Hun var utvivlsomt stolt af det.

Pludselig gik kvinden hen mod den nærmeste kasse. Manden blev overrasket. Hun var færdig med at handle tidligere end normalt. Han skyndte sig for at komme til at stå i kø bag hende og skubbede nærmest en anden kunde til side for at gøre det. I tavshed skældte han sig selv ud.

Da kassedamen talte kvindens varer op, kom han til at stå ekstremt tæt på hende - tæt nok til at dufte hendes krop, som lugtede svedig og skarp efter løbeturen. Det var en lugt, som han forventede at blive meget bedre bekendt med meget snart. Men duften ville blive blandet med endnu en lugt - en, der fascinerede ham på grund af sin mærkværdighed og mystik.

Lugten af smerte og frygt.

For en stund følte manden sig ophidset, en glædeligt lyst blandet med ivrig forventning.

Efter at have betalt for dagligvarerne skubbede hun sin indkøbsvogn ud gennem de automatiske glasdøre og ud på parkeringspladsen.

Han havde ikke travlt med at betale for sine egne indkøbsvarer. Han behøvede ikke at følge efter hende hjem. Han havde allerede været der - havde endda været inde i hendes hus. Han havde endda rørt ved hendes tøj. Han ville genoptage sit forehavende igen, når hun kom fra arbejde.

Det varer ikke længe nu, tænkte han. Slet ikke længe.

*

Da Cindy MacKinnon satte sig ind i sin bil, sad hun et øjeblik og følte sig rystet og uden at vide hvorfor. Hun genkaldte sig den mærkværdige følelse, hun netop havde haft i supermarkedet. Det var en uhyggelig, irrationel følelse af at blive overvåget. Men det var mere end det. Der gik et øjeblik, før hun kunne sætte en finger på, hvad det var.

Endelig indså hun, at det var en følelse af, at nogen havde til hensigt at skade hende.

Hun var dybt rystet. I løbet af de sidste par dage var følelsen kommet og gået. Hun skældte sig selv ud og var sikker på, at det var helt grundløst.

Hun rystede på hovedet for at gøre sig fri af følelsen. Da hun startede sin bil, tvang hun sig til at tænke på noget andet, og hun smilede ved tanken om den telefonsamtale, hun havde haft med sin søster Becky. Senere i eftermiddag ville Cindy hjælpe hende med at holde en stor fødselsdagsfest for hendes treårige datter med masser af fødselsdagskage og balloner.

Det ville blive en smuk dag, tænkte hun.

Kapitel 6

Riley sad i SUV'en ved siden af Bill, da han skiftede gear, kørte Hovedkontorets firehjulstrækker længere op i bjergene, og hun tørrede håndfladerne af i sine bukseben. Hun vidste ikke, hvad hun skulle stille op med håndsveden, og hun vidste heller ikke, hvordan hun skulle håndtere at være her. Efter seks uger væk fra jobbet følte hun sig ude af trit med, hvad hendes krop fortalte hende. At være tilbage føltes surrealistisk.

Riley blev forstyrret af den akavede spænding. Hun og Bill havde nærmest ikke talt under deres timelange kørsel. Deres gamle kammeratskab, deres lethed, deres sorte humor – intet af det var der nu. Riley følte sig helt sikker på, at hun vidste hvorfor Bill var så mærkelig. Det var ikke, fordi han var uhøflig - det var bekymring. Han syntes også at være i tvivl om, hvorvidt hun skulle vende tilbage på jobbet.

De kørte mod Mosby State Park, hvor Bill havde fortalt hende, at han havde set det seneste mordoffer. Imens de gik, lagde Riley intenst mærke til landskabet omkring sig og langsomt fik hun den gamle følelse af professionalisme tilbage. Hun vidste, at hun måtte vende tilbage.

Find det svin og dræb ham for mig.

Maries ord hjemsøgte hende, gik hende på, og gjorde hendes valg enkelt.

Men intet var blot enkelt nu. For det første var hun bekymret for April. At sende hende over og bo hos sin var var ikke ideelt for nogen parter. Men det var lørdag i dag, og Riley ønskede ikke at vente helt til på mandag med at se gerningsstedet.

Den dybe stilhed gjorde hende ængstelig, og hun følte et desperat behov for at tale. Hun vred sin hjerne for at finde på noget at sige, og endelig sagde hun:

"Nu skal du fortælle mig, hvad der foregår mellem dig og Maggie?"

Bill vendte sig mod hende med et overrasket ansigtsudtryk, og hun vidste ikke, om det skyldtes, at hun brød tavsheden eller hendes spørgsmål uden omsvøb. Uanset hvad, fortrød hun det med det samme. Mange mennesker fortalte hende, at hendes direkte facon kunne virke frastødende. Selv mente hun ikke, at hun var afstumpet - hun havde bare ingen tid at spille.

Bill trak vejret tungt.

"Hun tror, jeg har en affære."

Riley var overrasket.

"Hvad?"

"Med mit arbejde," sagde Bill og grinende lidt. "Hun tror, jeg har en affære med mit arbejde. Hun tror, jeg elsker alt dette mere end jeg elsker hende. Jeg bliver ved med at sige til hende, at hun er fjollet. Men uanset hvad, så kan jeg ikke lave om på det - ikke mit arbejde i hvert fald."

Riley rystede på hovedet.

"Det lyder ligesom Ryan Han plejede at blive jaloux som bare fanden, da vi stadig var sammen."

Hun lod være med at fortælle Bill hele sandheden. Hendes eksmand havde ikke været jaloux på Rileys arbejde. Han havde været jaloux på Bill. Hun havde ofte spekuleret på, om Ryan måske havde haft en grund til det. Trods den akavethed, der var imellem dem i dag, følte hun sig rigtig godt tilpas ved at være tæt på Bill. Var det alene en professionel følelse?

"Jeg håber ikke, turen er forgæves," sagde Bill. "Gerningsstedet er blevet ryddet op, bare så du ved det."

"Det ved jeg godt. Jeg vil bare gerne selv se stedet. Billeder og rapporter er ikke nok for mig."

Riley begyndte at føle sig lidt svimmel nu. Hun var temmelig sikker på, at det skyldtes højden, for de klatrede stadig højere. Det kunne også skyldes forventningerne. Hendes håndflader føltes stadig svedige.

"Hvor meget længere?" Spurgte hun, da hun så skoven at blive tættere, og terrænet langt væk.

"Ikke langt."

Et par minutter senere drejede Bill væk fra den asfalterede vej og kørte ind på en ujævn skovvej med dækspor. Køretøjet hoppede af sted og det stoppede cirka en halv kilometer inde i den tætte skov.

Han slukkede for tændingen, vendte sig mod Riley og så bekymret på hende.

"Er du sikker på, at du vil gøre dette?" Spurgte han.

Hun vidste præcis, hvad der bekymrede ham. Han var bange for, at hun ville få flashback tilbage til sin traumatiske fangenskab. Glem ikke, at dette var en helt anden sag og en anden morder.

Hun nikkede.

"Ja, det er jeg sikker på," sagde hun, selvom hun overhovedet ikke var sikker på, at det var sandt.

Hun steg ud af bilen og fulgte i hælene på Bill langs en smal sti gennem skoven. Hun hørte den gurglende lyd af en bæk i nærheden. Efterhånden som beplantningen voksede sig tykkere, måtte hun skubbe sig forbi lavthængende grene, og klæbende skovburrer begyndte at hægte sig på hendes bukser. Hun blev irriteret ved tanken om at skulle fjerne dem.

Til sidst ankom hun og Bill til bredden ved bækken. Riley blev straks ramt af en følelse af, at det var et dejligt sted. Eftermiddagssolens stråler faldt ned gennem trækronerne og spredte et kalejdoskopisk lys ud over det krusende vand. Den konstante gurglen af bækken virkede beroligende. Det var mærkeligt at tænke på dette sted som et forfærdeligt gerningssted.

"Hun blev fundet lige her," sagde Bill og førte hende hen til en stor bred kampesten.

Da de stod der, kiggede Riley rundt og åndede dybt. Ja, det var rigtigt af hende at komme her. Hun begyndte at kunne mærke det.

"Billederne?" Spurgte Riley.

Hun stod foroverbøjet ved siden af Bill på kampestenen, og de begyndte at bladre gennem en mappe fyldt med billeder taget kort efter Reba Fries lig var blevet fundet. En anden mappe var fyldt med rapporter og billeder af mordet, som hun og Bill havde undersøgt for seks måneder siden - det ene, som de ikke havde opklaret.

Disse billeder bragte levende minder tilbage om den første drab. Det sendte hende direkte tilbage til den gård nær Daggett. Hun huskede, hvordan Rogers var blevet placeret på en lignende måde op ad et træ.

"Meget lig vores gamle sag," bemærkede Riley. "Begge kvinder i trediverne, begge med små børn. Det ser ud til at være en del af hans metode. Han har noget med mødre. Vi er nødt til at tjekke med forældregrupper for at finde ud af, om der er nogen forbindelse mellem de to kvinder eller mellem deres børn."

"Jeg får nogen til at undersøge det," sagde Bill. Han tog noter nu.

Riley fortsatte med at bladre gennem rapporter og fotos og sammenligne dem med det aktuelle gerningssted.

"Der er anvendt den samme metode til kvælning med et lyserødt bånd," bemærkede hun. "Endnu en paryk og den samme type kunstige rose foran kroppen."

Riley holdt to billeder frem side om side.

"Øjne er også syet vidtåbne," sagde hun. "Hvis jeg husker rigtigt, så fandt teknikerne frem til, at Rogers øjne var syet post mortem. Var det også tilfældet med Frye?"

"Ja. Jeg tror, han ville have dem til at se ham, selv efter at de var døde."

Riley følte pludselig en kildrende fornemmelse op langs rygraden. Hun havde næsten glemt den følelse. Hun fik det, når noget vedrørende en sag bare var ved at falde på plade og give mening. Hun vidste ikke, om hun burde føle sig opmuntret eller skræmt.

"Nej," sagde hun. "Det er ikke det. Han var ligeglad med, om kvinderne så ham."

"Hvorfor gjorde han det så?"

Riley svarede ikke. Idéer begyndte at invadere hendes hjerne. Hun var begejstret. Men hun var endnu ikke i stand til at sætte ord på noget af det - ikke engang over for sig selv.

Hun lagde et par fotografier på kampestenen og udpegede detaljerne for Bill.

"De er ikke helt ens," sagde hun. "Liget var ikke så omhyggeligt placeret tilbage i Daggett. Han forsøgte at flytte liget, men det var allerede stift. Min gæt denne gang er, at han bragte hende hertil, før rigor mortis satte ind. Ellers kunne han ikke have sat hende så ... "

Hun undertrykte trangen til at afslutte sætningen med "pænt." Så indså hun, at det netop var den slags ord, hun havde brugt, da hun var på arbejdet, før hun blev fanget og tortureret. Ja, hun var ved at få den gamle gnist tilbage, og den samme gamle, mørke besættelse voksede i hende. Snart ville der ikke være nogen vej tilbage.

Men var det en god ting eller en dårlig ting?

"Hvad er der med Fryes øjne?" Spurgte hun og pegede på et billede. "Det blå ser ikke rigtigt ud."

"Kontaktlinser", svarede Bill.

Den kildrende fornemmelse i Rileys ryg blev stærkere. Eileen Rogers havde ikke haft kontaktlinser på. Det var en vigtig forskel.

"Og hvad er det, som skinner på hendes hud?" Spurgte hun.

"Vaseline," sagde Bill.

En anden vigtig forskel. Hun følte, at prikkerne faldt på plads imponerende hurtigt.

"Hvad har retsmedicin fundet ud af med parykken?" Spurgte hun Bill.

"Intet endnu, bortset fra at den blev klipset sammen af flere stykker af billige parykker."

Spændingen voksede i Riley. Til det sidste mord havde morderen brugt en enkel hel paryk, ikke noget med at lappe den sammen. Ligesom rosen havde den været så billigt, at retsmedicineren ikke kunne spore det. Riley følte, at dele af puslespillet falde på plads - ikke hele puslespillet, men en stor del af det.

"Hvad planlægger retsmedicineren at gøre ved denne paryk?" Spurgte hun.

"Det samme som sidste gang - køre en søgning af dens fibre, prøve at spore den gennem hårstykker."

Riley sagde med en voldsom sikkerhed i stemmen: "Det er spild af tid."

Bill så ud som om, han var fanget på det forkerte ben.

"Hvorfor?"

Hun følte sig en smule utålmodig med Bill, en følelse hun altid fik, når hun befandt sig et eller to skridt foran ham.

"Se på billedet, han forsøger at vise os. Blå kontaktlinser for at få øjnene til at se ud som om de ikke er ægte. Øjenlågene sys, så øjnene fremstår vidt åbne. Liget er oprejst, benene spredt ud på en uhyggelig måde. Vaseline for at få huden til at ligne plastik. En paryk klippes sammen af små parykker - ikke menneskelige parykker, dukkeparykker. Han ønskede, at begge ofre skulle se ud som dukker - som udstillede nøgne dukker."

"I guder," sagde Bill og tog lynhurtigt noter. "Hvorfor så vi det ikke sidste gang, tilbage i Daggett?"

Svaret syntes så indlysende for Riley, at hun stønnede utålmodigt.

"Han var ikke god nok til det endnu," sagde hun. "Han var stadig ved at finde ud af, hvordan man sender beskeden. Han lærer det henad vejen. "

Bill så op fra sin notesblok og rystede på hovedet.

"For fanden, jeg har savnet dig."

Så meget som hun værdsatte en kompliment, vidste Riley, at en endnu større erkendelse var på vej. Og hun vidste efter mange års erfaring, at man ikke kunne tvinge det. Hun var simpelthen nødt til at slappe af og lade det komme til hende uden forbehold. Hun lænede sig op ad kampestenen og ventede på, at det skete. Imens hun ventede, pillede hun de idiotiske skovburrer af sine bukser ben.

Hvor er det dog irriterende, tænkte hun.

Pludselig faldt hendes blik på stenfladen under hendes fødder. Andre små skovburrer, nogle af dem hele, andre brækket i små stykker, lå sammen med de skovburrer, hun pillede af nu.

"Bill," sagde hun med stemmen skælvende af ophidselse, "var disse små skovburrer her, da I fandt liget?"

Bill trak på skuldrene. "Det ved jeg ikke."

Hendes hænder rystede, og hun svedte mere end nogensinde før, da hun greb en håndfuld billeder og bladrede dem igennem, indtil hun fandt en forside af liget. De var der mellem hendes spredte ben og lige rundt om rosen en gruppe små skovburer. Men ingen havde troet, at de var vigtige. Ingen havde gidet at tage et nærbillede af det. Og ingen havde gidet feje dem væk, da gerningsstedet blev ryddet op.

Riley lukkede øjnene og der var fuldt gang i hendes fantasi. Hun følte sig let i hovedet, nærmest svimmel. Det var en fornemmelse, hun kendte alt for godt - en følelse af at falde i en afgrund, i et forfærdelig sort hul, som var morderens onde sind. Hun satte sig i hans sted. Det var et farligt og skræmmende sted at være. Men det var her, hun hørte til, i det mindste lige nu. Hun omfavnede det.

Hun følte morderen selvsikkerhed, da han slæbte liget ned ad stien til bækken, helt sikker på at han ikke ville blive opdaget, og han havde slet ikke travlt. Han kunne sagtens have nynnnet eller fløjtet på vejen. Hun følte hans tålmodighed, hans kraft og dygtighed, da han arrangerede liget på kampestenen.

Og hun så det grimme tableau med hans øjne. Hun følte hans dybe tilfredshed over et veludført arbejde - den samme varme følelse af selvtilfredshed, som hun altid følte, når hun havde opklaret en sag. Han havde lænet sig op ad denne sten og holdt pause i et øjeblik - eller så længe han havde lyst til - for beundre sit eget håndværk.

Og imens han gjorde det, havde han pillet skovburrene af sine bukser. Han tog sig god tid til det. Han ville ikke gå, før han var fri for dem og helt ren. Og hun kunne næsten høre ham sige sine egne ord højt.

"Hvor er det dog irriterende."

Ja, han havde endda taget sig tid til at fjerne skovburrene.

Riley gispede, og hendes øjne åbnede sig. Da hun mærkede skovburrene i sin egen hånd, bemærkede hun, hvor klæbrige de var, og at skarpe spidser kunne rive en til blods.

"Indsaml disse skovburrer," forlangte hun. "Så kan vi måske få lidt DNA."

Bills øjne udspilede sig, og han tog straks en plasticpose og en pincet frem. Mens han arbejdede, kørte hendes tanker på højtryk, for hun var ikke færdig endnu.

"Vi har taget fejl hele tiden," sagde hun. "Dette er ikke hans andet mord. Det er hans tredje."

Bill stoppede og kiggede på hende, tydeligvis overrasket.

"Hvordan ved du det?" spurgte Bill.

Riley spændte i hele kroppen, imens hun forsøgte at få dens skælven under kontrol.

"Han er blevet for dygtig. Hans lærlingetid er forbi. Han er professionel nu. Og han er i sit es. Han elsker sit arbejde. Nej, det er mindst hans tredje gang."

Rileys hals snørede sig sammen, og hun svælgede hårdt.

"Og der vil ikke være lang tid til den næste."

Kapitel 7

Bill befandt sig i et hav af blå øjne, og ingen af dem var virkelige. Han havde normalt ikke mareridt om sine sager, og han havde ikke et nu - men det føltes helt sikkert som et mareridt. Her i midten af dukkebutikken var der simpelthen små blå øjne overalt, alle vidt åbne og strålende og opmærksomme.

Dukkernes små rubinrøde læber, hvoraf de fleste var smilende, bekymrende ham også. Og så var der alt det omhyggeligt kæmmede kunstige hår, så stift og ubevægelig. Nu, hvor han så alle disse detaljer, undrede Bill sig over, hvordan han ikke havde kunnet gennemskue morderens hensigt - at få sine ofre til at ligne dukker mest muligt. Riley havde været nødt til at vise ham den forbindelse.

Gudskelov, hun er tilbage, tænkte han.

Alligevel kunne Bill ikke lade være med at bekymre sig om hende. Han var imponeret over hendes strålende arbejde i Mosby Park. Men da han efterfølgende havde kørt hende hjem, var hun udmattet og ødelagt. Hun havde nærmest ikke sagt et ord til ham under hele køreturen. Måske var det for meget for hende.

Alligevel ønskede Bill, at Riley var her lige nu. Hun havde besluttet, at det ville være bedst for dem at arbejde hver for sig med hver sit arbejdsområde. Han var enig med hende. Hun havde bedt ham om at undersøge dukkeforretningerne i området, imens hun besøgte gerningsstedet for den forbrydelse, som de havde undersøgt for seks måneder siden.

Bill følte, at han befandt sig i en vanskelig situation, og han spekulerede på, hvad Riley kunne få ud af denne dukkebutik. Det var den fineste af dem, han havde besøgt i dag. Her på grænsen til Capital Beltway havde butikken sandsynligvis mange stilbevidste kunder fra det velhavende North Virginia.

Han gik rundt og kiggede. En lille pigedukke fangede hans opmærksomhed. Med sit opadvendte smil og blege hud mindede den ham især om det sidste offer. Selv om dukken var fuldt påklædt i en lyserød kjole med masser af blonder på kraven, ærmerne og huen, sad den også i den samme foruroligende stilling.

Pludselig hørte Bill en stemme ved sin højre side.

"Jeg tror, du kigger i den forkerte afdeling."

Bill snurrede rundt og stod overfor en robust lille kvinde med et varmt smil. Noget ved hende sagde ham straks, at hun var indehaveren.

"Hvorfor siger du det?" Spurgte Bill.

Kvinden lo sagte.

"Fordi du ikke har døtre. Jeg kan se på en kilometers afstand, om en mand har en datter. Spørg mig ikke hvordan, men det er bare en slags instinkt, tror jeg. "

Bill blev forbløffet og imponeret over hendes indsigt.

Hun rakte Bill hånden.

"Ruth Behnke," sagde hun.

Bill gav hende hånden.

"Bill Jeffreys. Jeg går ud fra, at du ejer denne butik. "

Hun lo igen.

"Jeg kan se, du også har en slags instinkt," sagde hun. "Hyggeligt at møde dig. Men du har sønner, ikke? Tre af dem vil jeg gætte på."

Bill smilede. Hendes instinkter var ret skarpe. Bill regnede med at hun og Riley ville nyde hinandens selskab.

"To," svarede han. "Men meget tæt på hinanden aldersmæssigt."

Hun lo sagte.

"Hvor gamle er de?" Spurgte hun.

"Otte og ti."

Hun kiggede rundt i forretningen.

"Jeg tror ikke, at jeg har ret meget for dem. Åh jo, jeg har et par farverige legetøjssoldater ovre i den anden afdeling. Men det er jo ikke den slags legetøj, som drenge kan lide mere, er det? I disse tider er det videospil. Og den voldelige af slagsen."

"Ja, de er jeg bange for."

Hun så på ham med et vurderende blik.

"Du er ikke her for at købe en dukke, vel?" Spurgte hun.

Bill smilede og rystede på hovedet.

"Godt gættet," svarede han.

"Du er måske politimand?" Spurgte hun.

Bill lo stille og tog sit badge frem.

"Ikke helt, men et godt gæt."

"Du godeste!" Sagde hun bekymret. "Hvad vil FBI her i min lille forretning? Er jeg på en slags liste?"

"På en måde," sagde Bill. "Men det er ikke noget at bekymre sig om. Din butik kom frem på vores søgning af butikker i dette område, der sælger antikke dukker og dukker til samlere."

Faktisk vidste Bill ikke præcis, hvad han ledte efter. Riley havde foreslået, at han tjekkede en håndfuld af disse steder, forudsat at morderen måske havde besøgt dem flere gange - eller i det mindste havde besøgt dem en enkelt gang. Hvad hun forventede, vidste han ikke. Forventede hun at morderen skulle være der? Eller at en af medarbejderne havde mødt morderen?

Det var tvivlsomt, at de havde det. Selv om de havde det, var det tvivlsomt, at de ville have genkendt ham som en morder. Alle mænd, der kom ind her, var sandsynligvis mærkelige.

Det var mere sandsynligt, at Riley forsøgte at få ham til at sætte sig ind i morderens tankegang og hans måde at se på verden. I så fald regnede Bill med, at hun ville blive skuffet. Han havde simpelthen ikke hendes tankegang, eller hendes evner til let at sætte sig ind i morderens tankegang.

For ham virkede det, som om hun kastede fiskenettet ud. Der var snesevis af dukkeforretninger inden for den radius, de havde søgt. Han tænkte, det ville være bedre at lade politiet fortsætte med at spore dukkeproducenterne. Selvom der indtil nu ikke var dukket noget resultat op.

"Jeg vil gerne spørge, hvilken slags sag dette er," sagde Ruth, "men det skal jeg nok ikke."

"Nej," sagde Bill, "det skal du nok ikke."

Sagen var ellers ikke hemmelig længere - ikke efter at senator Newbroughs folk havde udsendt en pressemeddelelse om det. Medierne var nu mættede med nyheden. Som sædvanlig var Hovedkontoret blev overdænget med en række telefonopkald med fejlagtige tips, og internettet flød over med bizarre teorier. Det hele var blevet problematisk.

Men hvorfor fortælle kvinden om det? Hun virkede så rar, og hendes butik var så fin og uskyldig, at Bill ikke ville forstyrre hende med noget så grumt og chokerende som en seriemorder, der var besat af dukker.

Alligevel var der én ting, han ønskede at vide.

"Sig mig," sagde Bill. "Hvor mange salg har du til voksne - jeg mener voksne uden børn?"

"Åh, det udgør langt størstedelen af mit salg. Til samlere. "

Bill var fascineret. Det havde han aldrig gættet på.

"Hvorfor tror du, det er sådan?" Spurgte han.

Kvinden smilede et mærkeligt fjernt smil og talte i en blid tone.

"Fordi folk dør, Bill Jeffreys."

Nu var Bill virkelig skræmt.

"Undskyld?" Sagde han.

"Når vi bliver ældre, mister vi andre. Vores venner og kære dør. Vi sørger. Dukker stopper tiden for os. De får os til at glemme vores sorg. De trøster og styrker os. Se dig omkring. Jeg har

dukke, hvoraf de fleste er omkring hundrede år gamle, og nogle der er næsten nye. På nogle af dem kan du formentlig ikke se forskellen. De er tidløse."

Bill kiggede rundt og følte sig skræmt over, at alle de århundrede gamle øjne stirrede tilbage på ham og spekulerede på, hvor mange mennesker disse dukker havde overlevet. Han spekulerede på, hvad de havde set - kærligheden, vreden, hadet, tristheden, volden. Og alligevel stirrede de tilbage med det samme blanke udtryk. De gav ikke nogen mening for ham.

Folk burde ældes, tænkte han. De skulle blive gamle og rynkede og grå, som han, med alt det mørke og al den rædsel som var i verden. Med alt det, han havde set, ville det være synd, tænkte han, hvis han stadig havde det samme udseende. Gerningsstederne havde bundfældet sig i ham som noget levende, og han havde ikke ønsket at være ung længere.

"De er også - ikke-levende", sagde Bill endelig.

Hendes smil blev bittersødt, næsten skamfuldt.

"Er det virkelig sandt, Bill? De tror de fleste af mine kunder ikke. Jeg er heller ikke sikker på det."

En akavet stilhed fulgte. Kvinden brød den med en sagte latter. Hun tilbød Bill en farverig lille brochure med billeder af dukker over det hele.

"Jeg på vej til en kommende begivenhed i D.C. Du vil måske med. Måske kan det give dig nogle ideer til, hvad det er, du leder efter. "

Bill takkede hende og forlod butikken, taknemmelig for tippet om begivenheden. Han håbede, at Riley ville gå med ham. Bill kom i tanke om, at hun skulle forhøre senator Newbrough og hans kone i eftermiddag. Det var en vigtig aftale - ikke bare fordi senatoren kunne have gode oplysninger, men af diplomatiske grunde. Newbrough gjorde virkelig tingene problematiske for Hovedkontoret. Riley var den rigtige agent til at overbevise ham om, at de gjorde alt, hvad de kunne.

Men ville hun virkelig møde op? Spekulerede Bill.

Det virkede virkelig bizart, at han ikke kunne være sikker. Indtil for seks måneder siden var Riley den eneste pålidelige ting i hans liv. Han havde altid stolet fuldt og helt på hende. Men hendes åbenlyse sårbarhed bekymrede ham.

Men mest af alt savnede han hende. Selvom han undertiden følte sig skræmt af hendes hurtige tankegang, så havde han brug for hende til det her arbejde. I løbet af de seneste seks uger havde han også indset, at han havde brug for hendes venskab.

Eller var det mere end det dybt nede?

Kapitel 8

Riley kørte ud ad den to-sporede landevej, imens hun nippede til sin energidrik. Det var en solrig, varm morgen, bilvinduene var rullet ned, og den varme duft af frisk hø fyldte luften. De omkringliggende beskedne græsgange var fyldt med kvæg, og bjerge var kantede på begge sider af dalen. Hun kunne godt lide at være her.

Men hun mindede sig selv om, at hun ikke var kommet her for at føle sig godt tilpas. Hun havde noget hårdt arbejde at tage sig til.

Riley drejede ind på en meget nedkørt grusvej, og efter et par minutter nåede hun frem til en korsvej. Hun drejede ind i nationalparken, kørte et kort stykke vej og stoppede sin bil på den skrånende vej.

Hun steg ud af bilen og gik hen over et åbent stykke land til en høj og robust eg, der stod i det nordøstlige hjørne.

Dette var stedet. Det var her, hvor Eileen Rogers lig var blevet fundet og kluntet placeret op ad dette træ. Hun og Bill havde været her sammen for seks måneder siden. Riley begyndte at genskabe gerningsstedet i hovedet.

Den største forskel var vejret. Dengang havde det været midt i december og frygtelig koldt. Et tyndt lag sne havde dækket jorden.

Gå tilbage, sagde hun til sig selv. Gå tilbage og mærk det.

Hun tog nogle dybe indåndinger, indtil hun mente, at hun kunne føle en skærende kulde, der passerede hendes luftrør. Hun kunne næsten se de tykke frostskyer, som formede sig ved hendes vejtrækning.

Det nøgne lig havde været frosset fast. Det var ikke let at sige, hvilke af de mange kropsskader der var knivsår, og hvilke der var revner og sprækker forårsaget af isnende kulde.

Riley genkaldte sig gerningsstedet ned til mindste detalje. Parykken. Det malede smil. Øjnene syet vidtåbne. Den kunstige rose der lå i sneen mellem ligets spredte ben.

Billedet i hendes tanker var nu tilstrækkeligt levende. Nu måtte hun gøre, hvad hun havde gjort i går - få en følelse af morderens oplevelse.

Endnu engang lukkede hun øjnene, slappede af og lod sig falde i afgrunden. Hun hilste den lette, kildrende følelse velkommen, da hun gled ind i morderens sind. Snart ville hun være et med ham, indeni ham, og hun så præcis, hvad han så, følte, hvad han følte.

Han var kørt her om natten, alt andet end selvsikker. Han kiggede ængsteligt på vejen, bekymret over isen under sine hjul. Hvad hvis han mistede kontrollen og kørte i en grøft? Han medbragte et lig. Han ville helt sikkert blive fanget. Han var nødt til at køre forsigtigt. Han havde håbet, at hans andet mord ville være lettere end de første, men han var stadig et nervøst nervevrag.

Han stoppede køretøjet lige her. Han trak kvindens lig - allerede nøgen, gættede Riley på, ud i det fri. Men det var allerede stivnet på grund af rigor mortis. Det havde han ikke regnet med. Det frustrerede ham og rystede hans selvtillid. For at gøre tingene værre kunne han ikke se, hvad han foretog sig, ikke engang i de skinnende forlygter, som han rettede mod træet. Natten var alt for mørk. Han noterede sig, at han måtte gøre det i dagslys næste gang, hvis han overhovedet kunne.

Han trak liget hen til træet og forsøgte at placere det i den position, han havde forestillet sig. Det gik ikke rigtigt. Kvindens hoved blev vippet til venstre, frosset af rigor mortis. Han rykkede og drejede det. Selv efter at han havde brækket halsen, kunne han stadig ikke få det til at stirre lige frem.

Og hvordan skulle han sprede benene ordentligt? Et af benene sad håbløst skævt. Han havde ikke andet valg end at få et dækjern ud af kufferten og brække låret og knæskallen. Så drejede han benet så godt han kunne, men han var stadig ikke tilfreds.

Endelig efterlod han pligtskyldigst båndet rundt om halsen, parykken på hovedet og rosen i sneen. Så satte han sig ind i sin bil og kørte væk. Han var skuffet og modløs. Han var også bange.

Havde han i al sin klodsethed efterladt nogen fatale spor? Han gennemgik besat hver eneste handling i sit sind, men han følte sig ikke sikker.

Han vidste, at han skulle gøre det bedre næste gang. Han lovede sig selv at gøre det bedre.

Riley åbnede øjnene. Hun lod mordens tilstedeværelse glide væk. Hun var nu tilfreds med sig selv. Hun havde ikke ladet sig ryste og overvælde. Og hun havde fået et værdifuldt perspektiv. Hun havde fået en følelse af, hvordan morderen var ved at lære sit håndværk.

Hun ønskede kun, at hun vidste noget - noget om det første mord. Hun var mere sikker end nogensinde på, at han havde dræbt en gang tidligere. Dette havde været en lærling, men ikke en nybegynder.

Lige da Riley var ved at vende sig og gå tilbage mod sin bil, var der noget i træet, som fangede hendes opmærksomhed. Det var et lille strejf af gult, som stak ud der, hvor stammen delte sig i to en smule over hendes hoved.

Hun gik om på den anden side af træet og kiggede op.

"Han har været tilbage her!" Riley gispede højt. Kuldegysninger løb igennem hendes krop og hun kiggede sig rundt nervøst. Ingen syntes at være i nærheden nu.

Fastklemt i træets grene sad en nøgen kvindedukke med blondt hår og stirrede ned på Riley, og den sad i den position, som morderen havde ment, at offeret skulle sidde i.

Den kunne højst have siddet der i tre eller fire dage. Den var ikke blevet flyttet på af vinden eller gennemblødt af regn. Morderen var vendt tilbage hertil, da han havde forberedt sig på Reba Frye-mordet. Ligesom Riley var han kommet tilbage hertil for at reflektere over sit arbejde og for at forholde sig kritisk til sine fejl.

Hun tog billeder med sin mobiltelefon. Hun ville sende dem til Hovedkontoret med det samme. Riley vidste godt, hvorfor han havde forladt dukken.

Det er en undskyldning for tidligere sløsethed, indså hun.

Det var også et løfte om, at arbejdet ville blive bedre udført fremover.

Kapitel 9

Riley kørte mod Senator Mitch Newbroughs herregård, og hendes hjerte fyldtes af frygt, da det kom til syne. Beliggende for enden af en lang, tre-sporet indkørsel, var det enormt, formelt og skræmmende. Hun syntes altid, at det var sværere at håndtere de rige og mægtige end folk længere nede ad den sociale stige.

Hun kørte op og parkerede i en velbevaret cirkel foran sten palæet. Ja, denne familie var virkelig rig.

Hun steg ud af bilen og gik op til de enorme hoveddøre. Efter at have ringet på dørklokken blev hun mødt af en mand på omkring tredive, som var ulasteligt klædt.

"Jeg er Robert," sagde han. "Senatorens søn. Og du må være special agent Riley. Kom ind. Mor og far venter på dig."

Robert Newbrough førte Riley ind i huset, som straks mindede hende om, hvor lidt hun brød sig om prangende hjem. Newbrough-huset var nærmest endeløst stort, og turen til hvor Senator og hans kone ventede var ualmindelig lang. Riley var sikker på, at når gæsterne skulle gå sådan en ubekvemmelig lang afstand, så var en slags intimideringstaktik, en måde at kommunikere til dem på, at husets beboere var alt for magtfulde til at lade sig løbe om hjørner med. Riley syntes også, at den allestedsnærværende koloniale møbelindretning var rigtig grim.

Mere end noget andet frygtede hun, hvad der kom næste gang. For hende var det simpelthen forfærdeligt at tale med ofrenes familier, meget værre end at beskæftige sig med gerningssteder eller endda lig. Hun syntes, det var alt for nemt at blive fanget i folks sorg, vrede og forvirring. Sådanne intense følelser ødelagde hendes koncentration og distraherede hende i sit arbejde.

Da de gik, sagde Robert Newbrough, "Far har været hjemme fra Richmond, siden ..."

Hans stemme knækkede lidt i midten af sætningen. Riley mærkede intensiteten af hans tab.

"Da vi hørte om Reba," fortsatte han. "Det har været forfærdeligt. Mor er især rystet. Prøv ikke at chokere hende for meget."

"Jeg kondolerer," sagde Riley.

Robert ignorerede hende og førte Riley ind i en rummelig stue. Senator Mitch Newbrough og hans kone sad sammen på en stor sofa og holdt hinandens hænder.

"Agent Paige," sagde Robert og præsenterede hende. "Agent Paige, lad mig præsentere mine forældre, senatoren og hans kone, Annabeth."

Robert tilbød Reba at sætte sig, og derefter satte han sig selv.

"Først og fremmest," sagde Riley stille, "vil jeg udtrykke min dybeste kondolence for jeres tab."

Annabeth Newbrough svarede med et tadt anerkendende nik. Senatoren sad blot og stirrede ligefrem for sig.

I den korte tavshed, der fulgte, foretog Riley en hurtig vurdering af deres ansigter. Hun havde set Newbrough mange gange på tv, altid med en politikers indsmigrende smil. Han smilede ikke nu. Riley havde ikke set så meget til fru Newbrough, som syntes at besidde en politikerkones typiske føjelighed.

Begge var i begyndelsen af tresserne. Riley lagde mærke til, at de begge var gået til smertefulde og dyre behandlinger for at se yngre ud - hårimplantater, hårfarve, ansigtsløftninger, makeup. Så vidt Riley kunne se, havde indsatsen givet dem et vagt kunstigt udseende.

Ligesom dukker, tænkte Riley.

"Jeg vil gerne stille jer nogle spørgsmål om jeres datter," sagde Riley og tog sin notesblok frem. "Har I været i tæt kontakt med Reba for nylig?"

"Åh ja," sagde fru Newbrough. "Vi er en meget tæt familie."

Riley bemærkede en lille stivhed i kvindens stemme. Det lød som noget, hun sagde lidt for ofte, lidt for rutinemæssigt. Riley følte sig helt sikker på, at familielivet i Newbrough-hjemmet langt fra var idyllisk.

"Har Reba for nylig sagt noget om, at hun følte sig truet?" Spurgte Riley.

"Nej," sagde fru Newbrough. "Ikke et ord."

Riley observerede, at senatoren indtil nu ikke havde sagt et ord. Hun undrede sig over, hvorfor han var så stille. Hun skulle have ham på banen, men hvordan?

Nu tog Robert ordet.

"Hun var for nylig igennem en rodet skilsmisse. Situationen blev grimme mellem hende og Paul omkring forældremyndigheden over deres to børn."

"Åh, jeg brød mig aldrig ham," sagde fru Newbrough. "Han havde sådan et temperament. Tror du muligvis ...? "Hendes ord forsvandt.

Riley rystede på hovedet.

"Hendes eksmand er sandsynlig ikke under mistanke," sagde hun.

"Hvorfor i alverden ikke det?" Spurgte fru Newbrough.

Riley overvejede i tankerne, hvad hun burde og ikke burde fortælle dem.

"Du har måske læst, at morderen har slået til tidligere," sagde hun. "Der var et lignende offer nær Daggett."

Fru Newbrough blev mere ophidset.

"Hvad skal dette betyde for os?"

"Vi har at gøre med en seriemorder," sagde Riley. "Der var intet familiært ved det. Din datter har måske slet ikke kendt morderen. Der er en sandsynlighed for, at det ikke var personligt."

Fru Newbrough snøftede nu. Riley fortrød straks sit ordvalg.

"Ikke personligt?" råbte Fru Newbrough nærmest. "Hvordan kunne det være andet end personlig?"

Senator Newbrough talte til sin søn.

"Robert, tag venligst din mor med et andet sted hen og berolig hende. Jeg vil gerne tale med agent Paige alene."

Robert Newbrough førte lydigt sin mor væk. Senator Newbrough sad et øjeblik uden at sige noget. Han kiggede på Riley med et fast blik. Hun var sikker på, at han var vant til at skræmme folk ved at stirre på dem. Men det virkede ikke særlig godt på hende. Hun gengældte simpelthen hans blik.

Endelig greb senatoren ned i sin jakkelomme og trak en konvolut i brevstørrelse ud. Han gik over til hendes stol og gav den til hende.

"Her," sagde han. Så gik han tilbage til sofaen og satte sig igen.

"Hvad er det her?" Spurgte Riley.

Senatoren lod igen sit blik hvile på hende.

"Alt, hvad du behøver at vide," sagde han.

Riley var nu helt forvirret.

"Må jeg åbne den?" Spurgte hun.

"Det er meningen."

Riley åbnede konvolutten. Den indeholdt et enkelt ark med to kolonner med navne. Hun genkendte nogle af dem. Tre eller fire var kendte journalister på de lokale tv-nyheder. Flere andre var fremtrædende Virginia-politikere. Riley var endnu mere forvirret end før.

"Hvem er disse mennesker?" Spurgte hun.

"Mine fjender," sagde senator Newbrough med en neutral stemme. "Sandsynligvis ikke en omfattende liste. Men det er dem, der betyder noget. Der er nogen, der er skyldig."

Riley var helt lamslået nu. Hun sad der og sagde ingenting.

"Jeg siger ikke, at nogen på den liste dræbte min datter, direkte ansigt til ansigt," sagde han. "Men de har fandeme helt sikkert betalt nogen for at gøre det."

Riley talte langsomt og forsigtigt.

"Senator, med al respekt, så mener jeg, at jeg lige har sagt, at drabet på din datter sandsynligvis ikke var personligt. Der har allerede fundet et mord sted, som var næsten identisk med det."

"Siger du, at min datter var et tilfældigt mål?" Spurgte senatoren.

Ja, sandsynligvis, tænkte Riley.

Men hun var klog nok til ikke at sige det højt.

Før hun kunne svare, tilføjede han: "Agent Paige, jeg har lært på den hårde måde, at man ikke skal tro på tilfældigheder. Jeg ved ikke hvorfor eller hvordan, men min datters død var politisk. Og i politik er alt personligt. Så prøv ikke at fortælle mig, det er noget andet end personligt. Det er dit og FBI's job at finde den ansvarlige og bringe ham for retten."

Riley tog en lang, dyb indånding. Hun iagttog mandens ansigt ned til mindste detalje. Hun kunne se det nu. Senator Newbrough var tydeligvis en narcissist.

Det burde ikke overraske mig, tænkte hun.

Riley forstod mere end det. Senatoren fandt det utænkeligt, at noget i hans liv ikke handlede specifikt om ham og ham alene. Selv hans datters mord handlede om ham. Reba var simpelthen blevet fanget mellem ham og nogen der hadede ham. Han troede virkelig på det.

"Senator," begyndte Riley, "med al respekt, så tror jeg ikke ..."

"Jeg har ikke brug for, at du tænker," sagde Newbrough. "Du har alle de oplysninger, du har brug for lige foran dig."

De holdt hinandens blik fanget i flere sekunder.

"Agent Paige," sagde senatoren til sidst: "Jeg får følelsen af, at vi ikke er på samme bølgelængde. Det er en skam. Du kan ikke vide det, men jeg har gode venner i FBI's øverste lag. Nogle af dem skylder mig tjenester. Jeg vil tage kontakt til dem med det samme. Jeg har brug for nogen til denne sag, som kan ordne sagen."

Riley sad chokeret og vidste ikke, hvad hun skulle sige. Led manden virkelig af vrangforestillinger?

Senatoren rejste sig.

"Jeg sender nogen, der kan følge dig ud, agent Paige," sagde han. "Jeg er ked af, at vi ikke forstår hinanden."

Senator Newbrough forlod rummet og efterlod Riley siddende der alene. Hendes mund stod chokeret åben. Ok, manden var narcissist. Men hun vidste, at det handlede om mere end det.

Senatoren skjulte noget.

Og uanset hvad det var, så skulle hun nok finde ud af, hvad det var.

Kapitel 10

Den første ting, der fangede Rileys blik, var dukken - den samme nøgne dukke, som hun havde fundet tidligere den dag i det træ nær Daggett i nøjagtig samme stilling. Et øjeblik skræmte det hende at se den sidde i FBI's retsmedicinske laboratorium omgivet af et udvalg af højteknologisk udstyr. Den så malplaceret ud, syntes Riley, som en syg lille tingest fra en svunden ikke-digital tidsalder.

Nu var dukken bare endnu et stykke bevismateriale, som var beskyttet af en plastikpose. Hun vidste, at et hold var blevet sendt afsted for at hente den, så snart hun havde ringet ind fra gerningsstedet. Alligevel var det et slående syn.

Specialagent Meredith trådte frem og hilste på hende.

"Lang tid siden, agent Paige," sagde han varmt. "Velkommen tilbage."

"Det er godt at være tilbage, chef," sagde Riley.

Hun gik hen til bordet for at sidde sammen med Bill og laboratorieteknikeren Flores. Skønt hun følte sig usikker, så føltes det virkelig godt at se Meredith igen. Hun kunne godt lide hans bistre, ligefremme stil, og han havde altid behandlet hende med respekt og omtanke.

"Hvordan gik det hos senatoren?" Spurgte Meredith.

"Ikke godt, chef," svarede hun.

Riley bemærkede en irritation i chefens ansigt.

"Tror du, han vil give os problemer?"

"Det er jeg næsten sikker på. Jeg beklager, chef. "

Meredith nikkede forstående.

"Jeg er sikker på, at det ikke er din skyld," sagde han.

Riley gættede på, at han havde en god ide om, hvad der var sket. Senator Newbroughs adfærd var utvivlsomt typisk for narcissistiske politikere. Meredith var formentlig mere end vant til det.

Flores skrev hurtigt, og imens han gjorde, kom der grimme billeder, officielle rapporter og nyhedsartikler op på store skærme rundt om i lokalet.

"Vi har gravet i det, og det viser sig, at du har ret, agent Paige," sagde Flores. "Den samme morder slog til tidligere, lang tid før Daggett-mordet."

Riley hørte Bill grynte tilfredshed, og i et sekund følte Riley en retfærdighed. Hun følte selvtilliden vende tilbage.

Men så tog hendes humør et dyk. En anden kvinde havde lidt en frygtelig død. Der var ingen grund til at feste. Hun ville faktisk ønske, at hun ikke havde haft ret.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.